BIJ UITZONDERING : Frs. 7.50 — NEDERLAND : 35 Cent. ZESDE JAARGANG

KUIFJE

12

SPECIAAL NUMMER

PASEN

(32 blz.)

Paaschen, Paaschen,
luide klinke
nu de slag van
lerke en vinke,
nu de stem van
mensche en dier!
Paaschen, Paaschen,
wijdt het vier,
wijdt het licht en
pint de lampen,
laat den verschen
wierook dampen:
Hallelujah,
't jok is af
van de dood en
van het graf!

G. Gezelle.

KUIFJE
Lijfblad van alle Jongens en Meisjes tussen 7 en 77 jaar.
Administratie, Redactie en Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. — Uitgever-Directeur : Raymond LEBLANC. - Drukkerij : C. VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTEN	3 m.	6 m.	1 jaar
België ......B. Fr.	60.—	115.—	225.—
Buitenland	65.—	130.—	260.—
Kongo	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombardstraat, 24, Brussel. Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo. Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

ONZE BRIEVENBUS

Marc van Hoonacker, Brugge. — Gelijk heb je ! Het was inderdaad niet de St. Salvator maar wel de O.L. Vrouw kerk. Het is ook daarom dat in ons nummer 10 een rectificatie gepubliceerd werd. Met een stevige handdruk.

Paul van Poppel, Mechelen. — Dank voor je brief. Ben je weer genezen ? Zo je reeds twee makkers hebt die lid zijn van onze grote club, kun je niet beter doen dan met z'n drieën propaganda maken voor ons blad en voor de club. Samen gaat het zeker nog veel beter dan alleen. Hartelijkste groeten ook aan je vrienden.

Gustaaf van den Eynden, Schaarbeek. — Ik hoop dat alle vrienden zich zo goed vermaakt hebben als jij. Het nummer van de twee detectives was inderdaad buitengewoon plezierig. Beste groeten.

Frans van de Velde, Boom. — Hoe je moet lid worden van de club zul je intussen wel vernomen hebben en ik heet je bij voorbaat hartelijk welkom. Het album « Het Geheim van de Zwaardvis » is reeds verschenen en kun je in alle boekhandels verkrijgen evenals op de kantoren van ons blad, tegen 65 frs. + de eventuele verzendingskosten. De bons met tandjes af zijn ook geldig. Beste wensen en een hartelijke groet aan Ria !

Tony en Wim Vanden Abeele, Heverlee. — Nu weet ik dat jullie elke Woensdagmorgen zo vliegensvlug uit de veren kunt, om « Kuifje » het eerst onder ogen te krijgen. Dat maakt me fier ! Wedijveren jullie dan ook zo in gehoorzaamheid en dienstvaardigheid ? Met de hartelijkste groeten.

Aan de Clubleden van Diest. — Te Tongeren en St. Truiden werden er reeds filmnamiddagen ingericht, doch dit was waarschijnlijk nog te ver voor jullie. In ieder geval zullen we aan jullie voorstel denken, doch ik kan niet beloven dat het reeds vlug zal verwezenlijkt worden. Van de avonturen van Kuifje zijn er inderdaad lichtbeelden (35 mm.) te bekomen. Voor de andere kunnen jullie eens schrijven naar: Docip, Olmstraat, 10, te Brussel. Een « hip, hip, hoera » voor de nieuwe leden !

Hubert Kuypers, Leuven. — Dank voor je sympathieke brief die me veel genoegen deed. Het album De Blauwe Lotus is nog verkrijgbaar tegen de storting van 65 frs. en het betalen van de verzendingskosten. Met een stevige handdruk en een poot van Bobbie.

Livien Michiels, Boom. — Het deed me plezier weer eens die krabbels uit Boom te mogen lezen. De rooster werd opgezonden. Onze vriend Hergé is nog niet op dreef, doch jullie geduld zal niet lang meer op de proef gesteld worden ! Heel spoedig komen de spannende avonturen weer ! Ik vind het jammer dat je onze televisieuitzendingen niet hebt kunnen bijwonen, want het is er vrolijk toegegaan ! Ik wens jullie allemaal een goede uitslag en een lange, prettige Paasvakantie !

François Climan, Herentals. — Best ware deze vraag aan je sportleraar te stellen want al de adressen (en er zijn er vele) die ik kan opgeven zijn van Brussel of omstreken en dat is te ver om de lessen te kunnen volgen. Er is zeker ook een turnkring in je stad, waar men je de inlichtingen kan verschaffen. Met een stevige handdruk.

Monique Geerolf, Brugge. — Je kent je stad opperbest en we hebben dan ook reeds « mea culpa » geslagen ! Wat je moet doen om lid te worden werd reeds herhaaldelijk in ons blad gepubliceerd, doch hier nogmaals : naam, geboortedatum, foto en 10 frs. zo je geen abonnement hebt. Voor het kenteken betaal je eveneens 10 frs. Vriendelijke groeten.

Leon Vercruysse, Torhout. — Zou een « Cinette » je niet kunnen helpen ? Over dit toestel lees je de uitleg in ons nummer 10 van dit jaar en het is zeker niet duur. Ons laatste knutselhoekje was de bibliotheek. Daar de meeste lezers niet veel tijd hebben om te knutselen, zijn deze rubrieken ook schaars. Met een stevige handdruk.

WELDRA IN KUIFJE,
het nieuw tekenverhaal :
MIJNHEER VINCENT
door Raymond REDING.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Koen werd door het gerechtshof onrechtvaardig veroordeeld en opgesloten in het Steen van Antwerpen. Ridder Jan is overtuigd van de onschuld van de knaap en helpt hem ontsnappen...

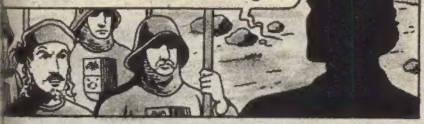

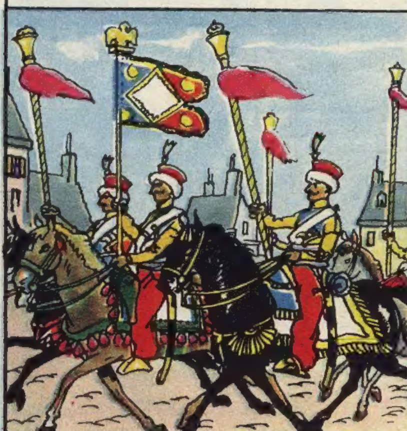
(Wordt voortgezet.)

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

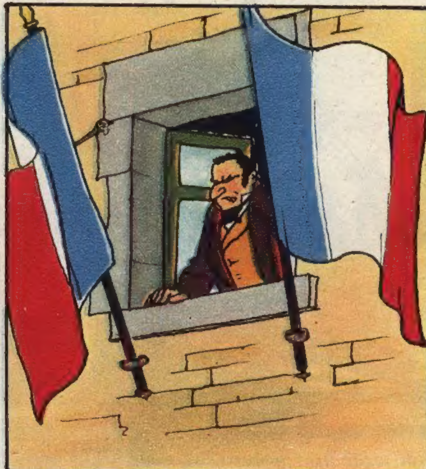
Hassan en Kaddoer hebben de keizer grote diensten bewezen en worden opgenomen in het elitekorps der Mamelukken. Napoleon zal tot keizer gekroond worden door de paus...

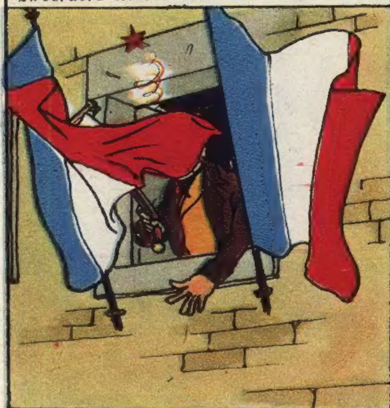

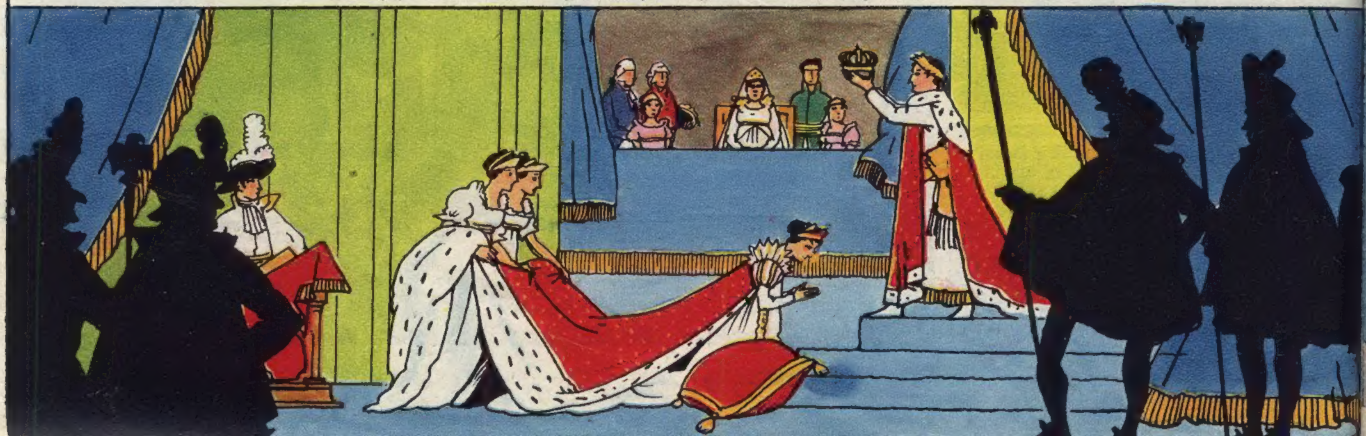

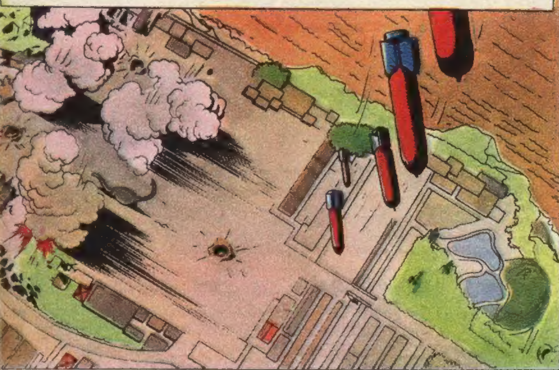

DE BRONZEN SLEUTEL

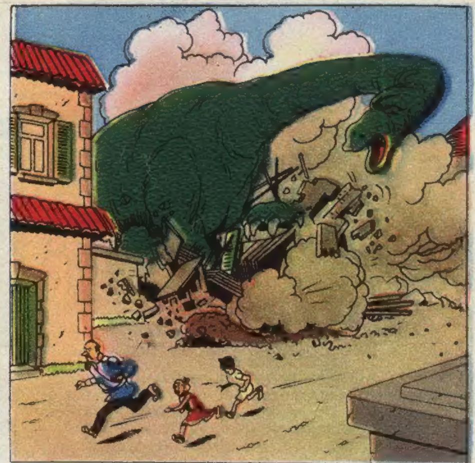
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

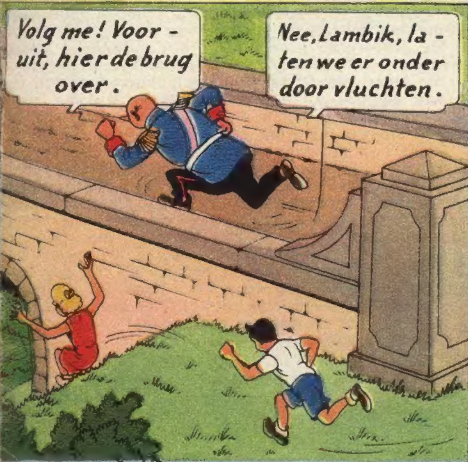
Lambik, Suske en Wiske achtervolgden de reusachtige brachiosaurus in de hoop hem te kunnen doden. Tevergeefs! De prins van Mocano komt zijn vrienden te hulp met een escadrille bombardementsvliegtuigen...

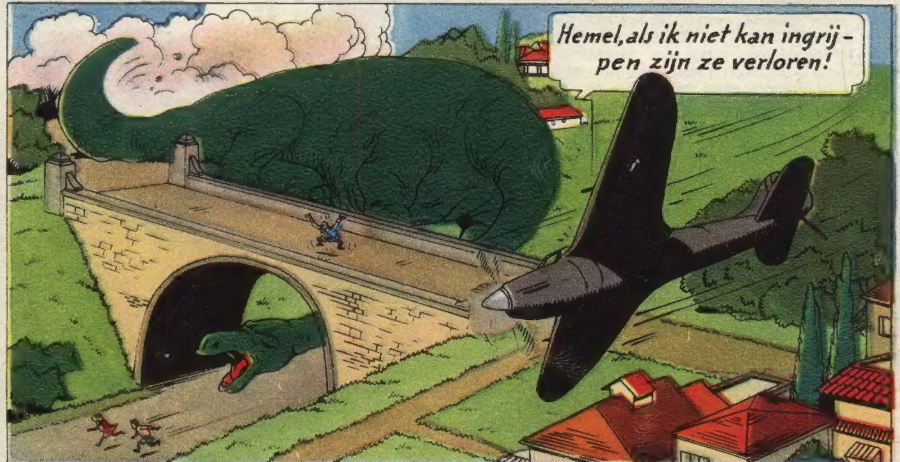

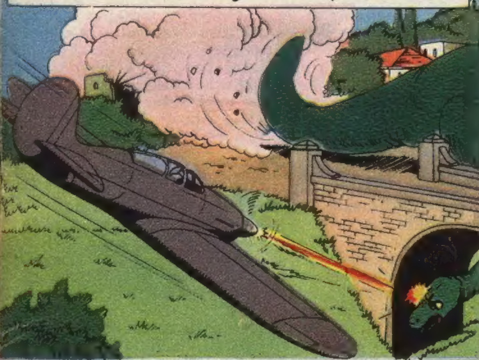

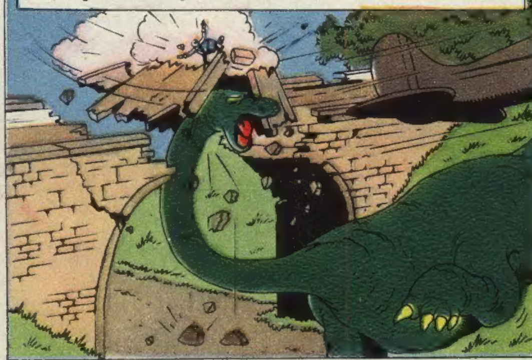

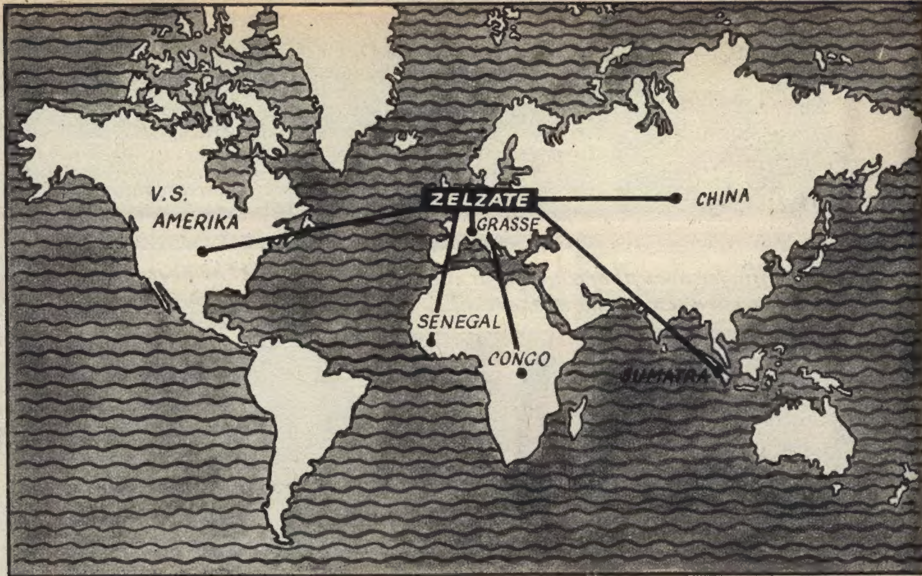

(Wordt voortgezet.)

UIT VIER WERELDDELEN VOERT MEN GRONDSTOFFEN AAN VOOR HET VERVAARDIGEN VAN EEN STUKJE KUIFJE'S ZEEP !

HEB je er al eens aan gedacht wanneer je je 's morgens met de frisse Kuifje's zeep wast, welke grondstoffen er allemaal gebruikt worden bij het vervaardigen van één stuk zeep, en uit welke landen die herkomstig zijn ?

Toen ik op een morgen van die heerlijk schuimende zeep genoot, werd ik meteen zo nieuwsgierig om dat alles eens te vernemen, dat ik diezelfde dag nog naar de direkteur van de Palmafinafabrieken telefoneerde om van hem de toelating te krijgen eens een kijkje te gaan nemen in zijn fabrieken te Zelzate, bij de Hollandse grens.

En zo reed ik dan op een regendag langs het kanaal van Gent-Terneuzen naar de uitgestrekte gebouwencomplexen van de machtige Purfina-Palmafinamaatschappij die in alle werelddelen bijhuizen, fabrieken en plantages heeft, en zelfs over een eigen vloot beschikt !

Het eerste wat mij daar te Zelzate opviel was een klein treintje dat de verschillende fabrieksektoren onderling verbindt. De stoomketel van het treintje is niet veel groter dan een benzinevat, maar het is niettemin een echte miniatuurlocomotief en sleurt een hele reeks wagentjes puffend en fluitend voort. Het is natuurlijk de attractie voor al wie de fabriek betreedt en nog geen 77 jaar geworden is. De portier vertelde me dat na de bevrijding Amerikaanse soldaten het urenlang sprakeloos stonden te bewonderen. Ik geloof niet dat zij de enigen waren die er van gedroomd hebben met dat treintje te mogen rijden.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

Ingenieur Meskens, de vriendelijke baas van het laboratorium van het concern, wist dadelijk mijn nieuwsgierigheid te voldoen. Hij vertelde me dat er in één stukje zeep acht verschillende grondstoffen verwerkt worden : palmolie, aardnootolie, copra, rundvet, soyaolie, palmpittenolie, bijtende soda en parfum.

Op bijgaand kaartje kunnen jullie zich een duidelijk idee vormen van de landen waaruit de grondstoffen naar Zelzate aangevoerd worden. Uit eigen land betrekt men slechts rundvet en soda. Uit de bloemenvelden van Grasse in Zuid-Frankrijk voert men de parfums aan die aan de verschillende zeepsoorten hun specifieke geur geven. Uit Afrika komen de palmprodukten (voornamelijk uit de provincie Kasaï, Belgisch Kongo). Uit Senegal stammen de aardnoten, bij 't jonge publiek beter gekend onder de naam van apennootjes. En copra wordt eveneens uit onze kolonie betrokken. Uit Azië krijgt men ook palmen- en palmpittenolie. Meestal van Sumatra (Indonesië). Uit China worden er ook apennootjes ingevoerd, en de soyabonen, die worden hoofdzakelijk geleverd door de Verenigde Staten van Noord-Amerika.

Zoals je ziet wordt heel de wereld bij de fabrikatie van één stukje Kuifje's zeep betrokken !

HOE WORDEN AL DEZE GRONDSTOFFEN VERWERKT ?

Dat is een vraag die natuurlijk dadelijk oprijst, en die heb ik dan ook gesteld aan ingenieur Meskens, die met mij naar zijn zwart bord in de hall van het laboratorium wandelde en me daar schematisch de weg tekende die al deze grondstoffen moeten afleggen om zeep te worden.

De ruwe grondstoffen zoals de palmnootjes, de apennootjes, de copra en de soyabonen moeten eerst hun olie uitleveren en daarvoor worden ze in grote pletmachines geworpen die ze vermorzelen. Deze brij gaat dan vervolgens naar een pers die ruwe olie levert. In de raffinaderij volgt dan de zuivering van de vloeibare vetstof tot wat men noemt soapstock, ofte zeepgrondstof.

Iets waar ingenieur Meskens bijzonder fier over bleek te zijn, is het feit dat men in « zijn » fabriek geen afval kent. Alle afvalstoffen worden tot bijprodukten verwerkt. Niets gaat er in de moderne economie verloren !

EEN FABRIEK OP EEN TAFEL

Er was nog iets anders in het laboratorium zelf, dat mijnheer Meskens me met fierheid toonde. Zijn miniatuurfabriek op een lange laboratoriumtafel, waar hij zelf proeven van nieuwe zeepsoorten maakt.

Voor deze miniatuurfabriek schetste mijn gids me dan het laatste stadium van de zeepfabrikatie. De gezuiverde grondstoffen (olie, rundvet, enz.) worden in een der twaalf grote ketels gegoten, die ieder van 50 tot 100 ton kunnen bevatten en van 100.000 tot een half millioen stukken zeep leveren. In die ketels worden de grondstoffen aan een nieuwe zuivering onderworpen. De zeep komt komt dan in afkoelpersen terecht en levert keukenzeep (Palmex) en Marseillezeep. De zeepgrondstof van de toiletzeep wordt daarna tot schilfers verwerkt en gedroogd. In en mixer ofte mengeltoestel worden de schilfers vermengd met parfum van Grasse, die aan de zeep haar heerlijke geur moeten geven en de eventuele kleurstoffen die een zachte tint aan bepaalde zeepsoorten schenken. Voor het prepareren van zachte toiletzeep wordt er dan soms nog caseïne (het eiwitachtig bestanddeel van de melk) aan toegevoegd.

Het resultaat van dit mengingsproces komt dan als een lange worst uit een ronde pers te voorschijn. Deze zeepworst wordt op de gewenste lengte gesneden met dunne staaldraden en daarna in de vormen met het Kuifje's merk geperst, en verpakt.

EEN BEZOEK AAN DE KUIFJESAFDELING

Na de lange uitleg van de ingenieur kreeg ik de gelegenheid om onder leiding van de heer Clukers, de procuratiehouder van de fabriek, een bezoek te brengen aan de verschillende fabricatieateliers waar ik de machines in werking kon zien en de uitleg van de ingenieur voor zijn miniatuurfabriek beter kon begrijpen. Vooral die geweldige smeltkuipen, waar duizenden kilo's zeep pruttelend liggen te koken, zijn bepaald indrukwekkend. Wat me natuurlijk nog meer interesseerde was de speciale Kuifje's afdeling van de fabriek, waar de duizende dozen Kuifje's zeep zorgvuldig geprepareerd worden.

Ik zag daar de persen werken die van de gesneden stukjes zeepworst een fijne en handige Kuifje's zeep maakten met de figuur van de held van ons blad en daaronder het woord Palmafina, de naam van de firma, die daarmee haar stempel drukt op dit luxeprodukt van onze Belgische zeepindustrie. Een prachtige machine verpakt ieder stukje zeep eerst in een blaadje vetpapier, dat de zeep tegen schadelijke invloeden moet beschermen en daarna in het kleurige omslag met de Kuifje's tekening van Hergé. De aldus mooi verpakte zeep wordt dan door vaardige handen in doosjes van vier stuks geplaatst, waarmee grote kartonnen dozen gevuld worden, die men verzendt naar de vier hoeken van het land, waar jongens en meisjes en moeders ongeduldig zitten te wachten op hun zeep, die, naar men beweert, schaars zou zijn, maar in werkelijkheid op volle rendement gefabrikeerd wordt.

GEEN WATERSCHUWE KINDEREN MEER !

In mijn familie heb ik een neefje dat zich nooit waste of liet wassen zonder tegenspartelen. Hij was maar gelukkig, wanneer hij eens aan de vervelende behandeling met water en zeep kon ontsnappen. Maar sinds het uitkomen van de Kuifje's zeep, loopt hij zelf naar de winkel om een doos Kuifje's zeep. Zich wassen met de zeep die van Kuifje komt is nu 'n waar genoegen. Wanneer er in je familie ook zo'n waterschuw geval voorkomt, volg dan de goede raad : behandeling met Kuifje's zeep ten zeerste aanbevolen ! Want heel de jeugd wast zich nog alleen met Kuifje's zeep !

Johan DE BRABANDER.

JACQUES MARTIN

heeft twee hobbies :

HET PENSEEL EN HET STUUR

Weet je dat Jacques Martin niet alleen het boeiende verhaal van Alex tekent, maar dat hij ook onze auto- en de vliegtuigrubriek schrijft en illustreert ? Ja, die mooie wagens en vliegmachines die jullie reeds meermaals in ons blad bewonderd hebben zijn van de hand van de vader van Alex. Dat zou men op het eerste zicht niet zeggen, hé ? En toch is het zo !
Hoe komt het nu dat mijnheer Martin even veel belangstelling heeft voor de oudheid als voor de ontwikkeling van de moderne techniek ? Wel dat wil ik jullie vandaag even vertellen.

De vader van Alex.

HET ZIT IN DE FAMILIE

JACQUES MARTIN is een Frans staatsburger, maar hij woont sinds enkele jaren in België. Hij werd geboren de 25 September 1921 te Straatsburg, de hoofdstad van Elzas-Lotharingen. Zijn moeder is een Belgische, maar zijn vader was officier bij de Franse militaire luchtvaart, en had zijn eerste strepen verdiend in de beroemde Franse escadrille van Guynemer. Vader Martin werd aan het Tiroolse front in de eerste wereldoorlog neergeschoten in een gevecht met vijf Oostenrijkse jagers. Hij kon niettemin aan de dood ontsnappen, en na de oorlog stichtte hij met enkele wapenmakkers de burgerlijke luchtvaartmaatschappij CIDNA, die overgenomen werd door de AIR FRANCE. Vader Martin werd eerst lijnpiloot en daarna chefpiloot. Hij is op 19 December 1932 om het leven gekomen boven het vliegveld van Villa-Coublet bij Parijs, toen hij als proefpiloot een autogyre van de Spaanse ingenieur de la Cierva probeerde.

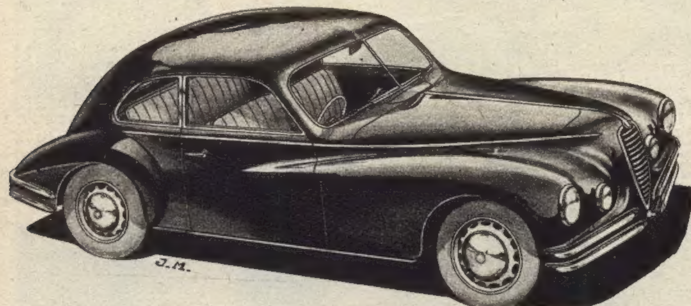
Hoe zou het anders kunnen, of de zoon van zo'n vader moet een speciale voorliefde hebben voor alles wat met mechaniek, enig verband heeft...

GEEN SCHITTEREND STUDENT

Ik moet nederig bekennen, verklaarde mijnheer Martin, dat ik geen uitblinker geweest ben op school. Ik ging veel liever naar de vergaderingen van de welpenhorde, waartoe ik sinds mijn zes jaar behoorde, en de scouts waarvan ik sinds mijn dertien jaar deel uitgemaakt heb. Ik moet nu ook tot mijn ontlasting aanvoeren, dat ik wel een dozijn keren van school heb moeten veranderen ten gevolge van de verhuizingen van mijn ouders. Ik begon mijn studies in een gemeenteschool van een stad ten Zuiden van Parijs, daarna heb ik menig college en pensionnaat bezocht en kwam ten lange laatste in de Arts et Métiers van Lyon terecht in 1941, waar ik mijn diploma van ingenieur hoopte te behalen. Maar toen kwam er weer een kink in de kabel.

ZIJN OORLOGSAVONTUREN

— Ja, ik had daar in de streek van Lyon aan de weerstand deelgenomen en op een bepaald moment moest ik veiliger oorden opzoeken en zo kwam ik terecht in een vliegtuigfabriek te Cannes. De Duitsers geraakten me op het spoor en op een zekere morgen van het jaar 1943 bevond ik me in een scherp bewaakt convooi op weg naar Duitsland. Daar werd ik gedwongen in de Messerschmidtfabrieken van Augsburg te werken. Tijdens de bombardementen heb ik met enkele Italianen gepoogd de grens te bereiken, maar het liep op een mislukking uit, met al de zware gevolgen van zo'n tegenslag !

De prachtige Alfa-Romeo.

OP EEN NIEUW SPOOR

In Duitsland had ik me reeds voor mijn eigen genoegen aan het tekenen gezet, en te Parijs kreeg ik nu op een bepaalde dag de gelegenheid in een tekenfilmstudio te gaan werken. Dat leek me een buitenkansje !

Jammer genoeg was die zaak niet gezond, en zo kwam het dat ik er maar drie maanden gewerkt heb, net genoeg om de tekenfilmtechniek beet te hebben. En langs de film ben ik dan in het tekenverhaal geraakt. Mijn eerste verhalen hadden dadelijk bijval en daarmee had ik meteen definitief mijn weg gevonden. De dag dat mijn tekeningen voor het eerst in KUIFJE verschenen, is één van de schoonste dagen van mijn leven geweest, en wil je wel vertellen waarom.

De Cisitalia.

ZIJN LIEVELINGSSCHRIJVERS

Toen ik informeerde naar zijn geliefde auteurs, kreeg ik te horen dat hij zijn hele jeugd door met de tekenverhalen van Hergé gedweept had.

— Ik had een grenzeloze bewondering voor de tekenkunst van Hergé, en de avonturen van Kuifje en Bobbie heb ik met ongewone geestdrift gelezen en herlezen. Toen ik groter werd vond ik nieuwe lievelingsschrijvers, zoals La Varende Frison Roche, Edouard Peisson, maar mijn buitengewone sympathie voor de werken van Hergé bleef onverminderd. Ik leerde ook de doeken en tekeningen van Manet, Turner, Delacroix, Jeroen Bosch, Teniers en Brueghel appreciëren en Picasso onnozel vinden. Van de zevende kunst ofte de film houd ik ook veel. Een film als Monsieur Vincent zal ik niet licht vergeten. Naar politiefilms ga ik ook gaarne kijken. Van operetten moet ik niet hebben, maar opera's en moderne muziek kunnen me steeds bekoren.

ZIJN VOORKEUR GAAT NAAR DE ITALIAANSE AUTO'S

— Ik zou moeilijk kunnen zeggen waar ik het meest van houd, van de mechaniek of van de tekenkunst. Ik heb je reeds verteld dat de zin voor auto's en vliegtuigen me in het bloed zit. Daarom verzorg ik de auto- en vliegtuigrubrieken van Kuifje zo gaarne.

— Zou je niet eens kunnen zeggen, mijnheer Martin, welke wagen je voorkeur zou genieten, indien je noch naar prijs noch naar onderhoudskosten zoudt moeten kijken ?

— Gaarne. Het zou alleszins een Italiaanse wagen zijn ! Die zijn het mooist van lijn. Hun confort en mechaniek is zeer fijn ! Ik zou een keuze doen tussen de nieuwe **Cisitalia**, de **Maserati** en de **Alfa-Romeo**.

Ik moet me echter tevreden stellen met een **Peugeot**, die nu eenmaal geen confortabele wagen is, maar toch een goede motor heeft.

DE TOEKOMST VAN ALEX

Toen ik mijnheer Martin vroeg naar welke windstreken onze vriend Alex zijn schreden nog zou richten, verloor onze tekenaar zijn mededeelzaamheid. Hij scheen me te willen verstaan te geven, dat dit tot de geheimen der goden behoorde. Maar ik kon niettemin vernemen dat Alex en zijn vader een speciale belangstelling aan de dag leggen voor het geheimzinnige Assyrië en het onbekende Indië...

En hiermee weten jullie nu evenveel als ik, vrienden, over de sympathieke figuur van onze tekenaar Jacques Martin die week-in week-uit tienduizenden jongens en meisjes in spanning weet te houden met zijn boeiende avonturen van Alex de Onversaagde.

Johan DE BRABANDER.

De krijgsraad en de verrader...

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

Pierre de Cadilhac, aanhanger van Maria de Medici, weigert deze laatste te helpen om Richelieu uit de weg te ruimen. de Cadilhac meent dat dit plan de belangen van het land niet dient, en weigert...

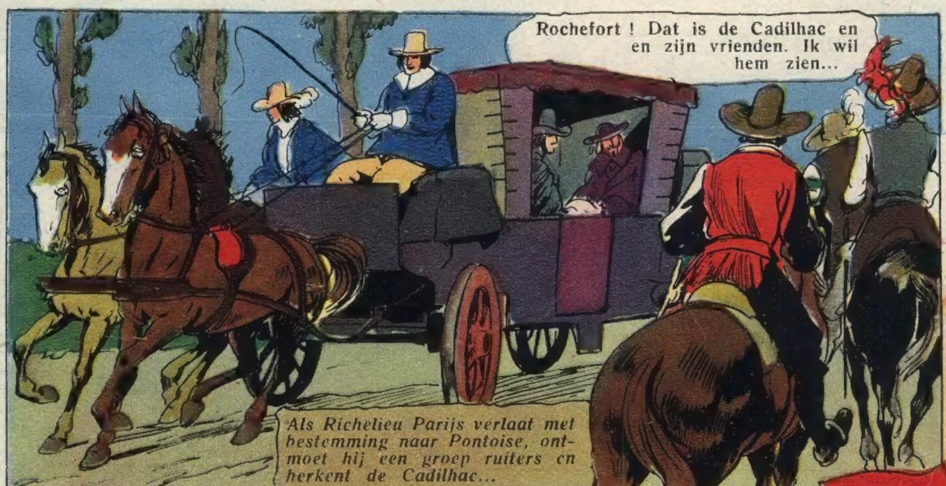

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs stortte neer in het hart van Afrika. Dzidziri, een verstekeling, wordt gered. Met zijn kleine, zwarte vriend, Laobé, gaat hij zijn ongelukkige vrienden, Yves en Sophie, zoeken die in handen van de Zonen van de Krokodil gevallen zijn...

HET HEILIG EILAND

Er bleef geen tijd om na te denken. Voor dit monsterachtig visioen was er slechts één uitkomst : vluchten. Dzidziri ijlde weg. Hij liep, liep zonder te weten waarheen. Hij trachtte te ontsnappen aan de greep van dat reusachtige beest, waarvan hij de zware, doch vlugge stap achter zich voelde. Hij hoorde de adem. Het schrikwekkend dier zat hem op de hielen...

En hoe zonderling ook, in verbeelding zag Dzidziri eensklaps de tekeningen voor zich uit een boek dat handelde over de reusachtige dieren die in de oertijd de aarde bevolkten, de Dinosauriers, die de schrik waren van de kleine mens...

Lopen. Vluchten. Onder de oneindige Afrikaanse sterrenhemel waren de schaduwen melkachtig geworden. Dzi bemerkte de schijn van een groep bomen, een struik, hij bleef ergens haperen, sprong, klom over een hindernis, er was geen keuze... en zag plotseling een gladde, zeegroene oppervlakte : water. Verder gaan betekende zich voor de krokodillen werpen... Hij botste tegen een tak aan en voelde een stuk hout. Hij greep het, zwaaide het als een wapen en gooide het in de richting van zijn achtervolger. Een gekreun, een silhouet viel, gleed langs de hellende oever... Dan volgde een lange angstkreet en de vraatzuchtige reutel van een krokodil. De geluiden van een gevecht, het plassen van het opspattende water en dan niets meer... Niets meer dan de oneindige stilte en de wrange reuk van het moeras...

Dzidziri beefde, maar bewoog niet. Hij durfde het niet geloven. Gered ! Hij was gered ! Het monster was in het moeras gevallen...

Hij keerde op zijn stappen terug en bemerkte op de grond een vormloze massa. Alle zinnen tot het uiterste gespannen wachtte hij, dan waagde hij het een beweging te maken, raakte de schubbige oppervlakte aan...

De schrik drong hem door merg en been. Maar nee, het ding roerde niet. Het was slap en viel in op de plaats waar men tastte...

Toen begreep Dzidziri. Het was de huid van een krokodil... Een van de wachters van het geheiligde eiland had hem dus op de hielen gezeten. Er ging Dzidziri een licht op en hij begreep waarom hij zo geschrokken was. De man met de krokodillenhuid had rechtop gestaan en leek in de schaduw schrikwekkend groot. Dzi had wel kunnen lachen om zijn angst, indien deze gedachten hem niet door het hoofd hadden gepriemd : « Door mijn stok te werpen, velde ik hem neer... hij rolde in het moeras... ik heb hem voor de krokodillen geworpen en ze hebben hem verslonden. »

In het midden, voor een gebeeldhouwde paal, Sophie...

Dzidziri hijgde en hij werd draaierig.

— M'n beste Dzi, toen je voor held speelde in de dakgoot van de Mouffetardstraat, heb je nooit kunnen inbeelden dat je er eens zou mee belast zijn de krokodillen te voeren...

Hij richtte zich op. Neen, hij kon niet verder piekeren over het lot van de man die hem daareven nog achtervolgde.

— Hij zou me niet gespaard hebben ! Niet waar, manneke ! Kom, nu moeten we Laobé zoeken...

In de opwinding bij het aan wal stappen, door het verschijnen van het monster en zijn overijlde vlucht, had Dzi geen tijd meer gehad om aan zijn kleine vriend te denken.

— Waar mag hij zijn ? Die bangerik was bekwaam keert te maken !

Was hij, Dzidziri, zelf niet op de vlucht geslagen ? De bekoring was groot, dat diende erkend... Moest men je aanbieden naar de overkant te gaan, wat zou je zeggen, kleine Dzi ?

Hij antwoordde hierop liever niet. Zonder zijn kameraad was Dzidziri de richting kwijtgeraakt en zocht hij nu het begin van een pad. Gelukkig verbleekte de hemel, over de bomen hing een opaalkleurig waas en de maan kwam op.

— Er zit niets anders op dan te wachten, dacht Dzi, over een uur is het minder gewaagd.

Het vraatzuchtig gegrom dat opsteeg uit het moeras werd hem langsom ondraaglijker. Hij verwijderde zich van de poel, vond een boomstronk op een open plekje en zette zich neer. Hij wachtte. Langzaam, veel te langzaam naar zijn wens verliepen de uren. De maan stond hoog aan de hemel en straalde een koud en schel licht uit.

Dzidziri mijmerde over de mooie vergelijkingen welke hij had gevonden om zijn vrienden, de Zonen van de Leeuw, uit te leggen hoe Sophie was. « Mooi als de maan... »

Hij werd slaperig. De stilte die over de brousse hing was volledig. Hier, op het heilig eiland, hamerde geen tamtam en weerklonk geen kreet van een wild dier. Het was als een stuk land van het overige van de brousse volkomen gescheiden door het krokodillenmoeras. Men vergat er het gevaar...

— Wel, jongen, je hebt gezegd, dat je Sophie en Yves zoudt wreken... Je was weer eens verstandig, hé !... Wel, bewijs nu dat er kruim in je steekt... Vooruit !

Voor Dzidziri liep, tussen de hoge struiken, een pad. De nacht en het licht maakten het vijandig, maar toch sloeg Dzidziri het pad in. Langzamerhand scheen het hem of de struiken aan weerszijden hoger en hoger werden. Wat zou een aanval bij verrassing hier gemakkelijk zijn ! Dzidziri wilde er niet aan denken.

Een hindernis sneed hem de weg af. Hij bleef staan en zag dat het een soort gordijn was, uit gevlochten lianen. Op het ogenblik dat Dzidziri deze hinderlaag wegschoof beefde hij. Neen, men moest de wetten van het heilig eiland niet kennen om te weten dat die gordijn wilde zeggen : verboden toegang. Voor diegenen, die tot daar waren doorgedrongen betekende ze meteen : waag je niet verder meer...

Dzidziri lachte even en dat gaf hem moed.

Hij schoof de lianengordijn weg.

— Het doet me denken aan tante Gabrielle. Als de was ophing en men kwam te dicht, dan kon het er stuiven !

Het pad werd nog smaller. Het maanlicht kon nauwelijks door de hoge struiken dringen. Dzidziri stapt langzaam en omzichtig voort. Gelukkig maar. Plotseling weerklinkt een hoog gefluit, veroorzaakt door een valstrik. Een pijl heeft zijn schouder even geraakt en plant zich in een boomstam.

— Verdraaid ! Die Bama-Fantous schieten er niet naast !

Alhoewel hij zijn hart in zijn borst voelt hameren, keert hij niet op zijn stappen terug. Hij wil het weten. In zijn verlangen het geheim van die Zonen van de Krokodil te doorgronden, vergeet hij bijna zijn wens Sophie en Yves te wreken.

Eensklaps springt Dzidziri achteruit. Welk geheim instinct waarschuwde hem tijdig ? Vlak voor zijn voeten gaapt een lange, diepe val. Hij hoeft er niet in te kijken om te weten welke afschuwelijke monsters daar hun muil openen in de hoop het wild, dat het toeval hen zal brengen, dadelijk te verslinden. De vreselijke stank van de krokodillen dringt Dzidziri in de neus.

Hij kan de vage lijn van de rand onderscheiden en waagt zich verder; de brokkelige grond glijdt weg onder zijn voeten. Eindelijk komt hij toch aan de overkant.

— Wel, als ik daar ooit op een drafje langs moet...

Is Dzidziri aan het einde van zijn miseries ? Het is net alsof het pad breder wordt. Of vergist hij zich ? Is dat ginds niet de vage lijn van een strooihut ? Reusachtige bomen verheffen zich ten hemel en aan hun voet staan hutten, net grote granaten uit verharde aarde met een boogvormige deur.

Stap voor stap gaat Dzidziri voort. Het komt er nu op aan zich niet meer te laten vangen. Hij zal de geheimen van de Bama-Fantous ontsluieren en daarna pas naar zijn vrienden terugkeren. De Zonen van de Leeuw zullen het heilig eiland overmeesteren. Wanneer Nomogo-Kooso hem levend ziet terugkomen, zal hij opnieuw moed vatten. Er heerst overal een diepe stilte. Geen schreeuw van een dier, zelfs niet de verre lokstem van een nachtvogel. Hier schijnt heel de natuur zich te bukken voor die snode krokodillenvereerders. Langs de muren sluipend gaat Dzidziri steeds verder. Waar komt dat hel licht zo plotseling vandaan ? Dzi glijdt, kruipt haast. Het licht wordt nog heller. De hardnekkige geur van geparfumeerd hout dat verteert dringt hem in de neus...

En eensklaps snijdt een afgrijselijke, snerpende kreet door de nacht. Dzi kan zich niet weerhouden, hij schiet vooruit, bukt zich net op tijd en werpt zich op de grond voor de ingang van een uitgestrekt terrein. Hij tracht zich in de duisternis onzichtbaar te maken.

Wat een visioen !

Honderden zwarten hurken met gekruiste benen op de grond en houden elkaar bij de schouder. Langzaam, zonder ophouden wiegen ze van links naar rechts...

In de grootste stilte wiegen ze... En, in hun midden... in het midden, voor een gebeeldhouwde paal, Sophie... Sophie nog levend... voor hoelang nog ?...

VOLGENDE DONDERDAG : BEHEKST...

PAASEIEREN

Waarom biedt men met Pasen eieren aan? Het is een zeer oud en charmant gebruik en wordt in verband gebracht met het begin van de Lente, de vruchtbaarheid, het nieuw leven, enz. Een van de redenen waarom we nog eieren eten en aanbieden op die dag is echter de volgende : In de Middeleeuwen was de vasten uiterst streng. Men mocht geen vlees en ook geen eieren eten Na veertig dagen scheen er dan ook niets zo lekker en begerenswaard dan een dikke, goudgele eierkoek Nog vóór de vasten ten einde was, droomden de lekkerbekken reeds van dit paasontbijt. 's Zondagsmorgens trok men naar de kerk, liet de eieren zegenen, bakte met een deel een eierkoek en schonk de overigen aan ouders en vrienden.

LATER werd de kerk minder streng en de Christenen mochten ook tijdens de Vasten eieren eten. Het gebruik op Paasdag eieren op tafel te zetten en te schenken bleef bewaard.

HET GESCHENK VAN DE KONING

De groten van ons wereldje hielden dit gebruik eveneens in ere, maar zo-als jullie wel zullen raden, deden ze dat op hun eigen manier. Hendrik II, koning van Frankrijk, schonk een hofdame een ei in paarlemoer, waarin een fijn halssnoer verborgen zat. Te Versailles gaven de prinsen, hertogen enz. elkaar eieren ten geschenke die beschilderd en versierd waren door de grootste schilders van die tijd

zoals Watteau, Boucher en Lancret. Twee van deze meesterstukjes kan men nu nog bewonderen in de oude residentie van de koningen van Frankrijk. Op het einde van de XVIIIe eeuw kwam het vergulde ei in de mode. Madame du Barry kreeg er zo een.

— Zo je ze licht gekookt eet, zal ik de schaal wel bewaren! zei ridder de Boufflers. De schaal was nl. met een dikke laag goud bekleed.

Tijdens de regering van Lodewijk XVI, de koning-slotenmaker, stond de mechaniek op de ereplaats. In grote eieren werden originele automatische speeltuigen gezet. Dit speelgoed bezat werkelijk een preciese mechaniek. Best gekend is wel De Fluitspeler van Jacques de Vaucanson (beroemd constructeur van automaten) en de haan die operadeuntjes zong.

Dan brak de revolutie (1792) uit. Het gebruik verdween niet, maar kreeg een nieuw, nogal luguber aspect. Regelmatig werden in de Paaseieren een Phrygische (1) muts of een guillotine in miniatuur gestopt.

DE HEERSCHAPPIJ VAN DE CHOCOLADE

Niet iedereen kon zich zulke luxueuse eitjes aanschaffen. Men was tevreden met de echte eieren, ofwel deze uit karton, stof en zelfs porselein. In het begin van de XIXe eeuw ontstond de gewoonte chocolade en suikeren eieren aan te bieden. De fijngoedbakkers stegen kilometers in ieders achting. Zij maakten immers die wonderfijne nestjes, de kippen en de eieren uit pure, fijne chocolade. De ene was al vindingrijker dan de andere, en haast iedere pasteibakker pronkte in zijn uitstalraam met een groot, het grootste of het allergrootste ei!

MILLIONNAIRS MET FANTASIE

Vijftig jaar geleden bestelde een Engelse lord een ei bestemd voor zijn verloofde, de dochter van een Zuid-Afrikaans edelman. Dit chocolade ei was drie meter hoog en had een doorsnede van 1,50 m. en een man kon er gemakkelijk in zitten op een krukje. Het reusachtig ei bevatte 500 kg. pralines en moest van Southampton naar Kaapstad gevoerd worden. Het gevaarte werd op een draagberrie gezet en door zeven kruiers naar het station van Londen gedragen. Dit eitje had, de vervoerkosten niet inbegrepen, de kleinigheid van 300.000 frs. gekost (huidige waarde). Maar de oppergaai werd afgeschoten door een vreemdeling (laten we veronderstellen dat het een Amerikaan

was...) die, op zijn doortocht te Parijs een fenomenaal Paasei aanbood. Het ei was gemaakt uit hout met zeildoek overtrokken en voorzien van een brede deur. De onbekende die het eitje kreeg, trok de deur open en zag... een mooie koets, met twee paarden bespannen. Op de bok zat de koetsier, met de zweep in de hand gereed om een ritje te maken!

Wat een gekke mensen! Ja, belachelijk waren ze alleszins, want het komt immers niet op de afmetingen van het geschenk aan, noch op de prijs, maar wel op de gevoelens die het geschenk begeleiden...

(1) De rode vrijheidsmuts die tijdens de revolutie gedragen werd.

Hoe maakt men Paaseieren?

DE fabrikatie van een ei uit karton, stof en zelfs plastiek (deze laatste ziet men meer en meer) levert geen moeilijkheden op. Een ei uit chocolade is een ander paar mouwen! Om de twee halve eieren te gieten, die men daarna opeen plakt om het heel ei te vormen, gebruikt men ijzeren vormen. In deze vormen wordt een laag chocolade gegoten die overal even dun of even dik moet zijn en dat is een hele kunst, want chocoladedeeg is niet erg handelbaar. De temperatuur is van groot belang. Is deze te hoog of te laag dan smelten de eieren bij 't afkoelen.

Wanneer de fijngoedbakker een reuzenei wil gieten, moet hij beslist zijn beste beentje voorzetten. Een vierde van een graad boven of onder de vereiste temperatuur, en het baksel mislukt!

In de meeste fabrieken laat men dit werk over aan ervaren specialisten en deze weten er soms echte meesterstukjes van te maken. Het aantal mislukte eieren is echter zeer groot.

12

DE PARELVISSERS

Dank zij een list, kon de Hollandse kapitein Jesselton een vergunning bekomen om parels te vissen rond Ceylon. Manrico, de gouverneur, en zijn vriend Perez trachten het document weer in handen te krijgen...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week :

ZAL VERAGUA ZIJN SLAG THUIS HALEN ?

Een taal om fier op te zijn

DE EUROPESE TALEN HEBBEN AAN ZEEMANSTERMEN ALLEEN 1947 WOORDEN AAN HET NEDERLANDS ONTLEEND!

WANNEER we spreken of schrijven gebruiken we maar al te dikwijls vreemde woorden, meestal Franse, en wanneer we daarentegen de Franse taal beschouwen kunnen we nooit een woord ontdekken dat van Vlaamse oorsprong is. We zijn dan ook geneigd om onze taal als een arme taal te beschouwen. En toch is dat verre van waar. Wisten jullie dat een woord zoals « gezellig » onvertaalbaar is ?

Het bestaat gewoonweg niet in het Frans.

Er is echter veel meer. Onze taal is zo waar amper 2.355 zeemanstermen rijk, waarvan er minstens 1947 in vele Europese talen overgenomen zijn. Zulke woordjes noemt men leenwoorden.

Op gebied van zeemanstermen slaan Vlamingen en Hollanders het record. We mogen echter niet uit het oog verliezen dat ons volk eens heer en meester over de zeeën was en te allen tijde heeft het zijn trouwste makker op zee, het schip, lief gehad.

Gaven de helden namen aan hun zwaard of hun paard, de Vlaming gaf er aan elk deel van een schip.

Terwijl bij andere volken een bepaalde plank slechts een plank genoemd werd en een andere plank nog eens plank, wisten onze voorvaderen er liefdevolle namen voor te vinden. En welke namen!

Vele delen van het schip werden naar onze lichaamsdelen genoemd en dit om te bedoelen dat die delen even nuttig waren.

Zo is een arm een uitstekende balk; een hals, de ronde ring aan het einde van een touw.

En wat konden de Duitsers en Russen anders doen, wanneer ze over zulk een onderdeel van een koord spraken, dan het Vlaamse woord hals gebruiken ?

Zo zeggen de Russen gals en Duitsers hals.

En voor hen klinkt het even vreemd als voor ons het woord correspondentie, bijvoorbeeld.

Wanneer een Engelse matroos aan zijn officier in zeemanstermen moet antwoorden dat alles klaar is, dan roept hij alles wel, wat op zijn Engels geschreven, all's well geeft, maar niettemin zuiver Nederlands is van afkomst.

Zo zegt de Deen eveneens alt vel, en de Zweed allt väl.

En van het woordje matroos gesproken, wisten jullie dat het Franse matelot niets anders is dan een vervorming van matte noot en dat beduiden wil : degene die op dezelfde mat slaapt als zijn genoot.

Van dit oud-Vlaams woord stamt dan ook het huidige woordje matroos.

Zo zijn er Nederlandse woorden die in tientallen talen overgenomen zijn.

Een Fransman spreekt van babord. Een Italiaan van babordo. Een Spanjaard van babor. In het Portugees betekent dit woordje babordo, en in het Baskisch abora, terwijl het in het Bretoens babors zal heten, en in het Russisch bakbord. In al deze talen gebruikt men het Nederlands woord bakboord (de linkse zijde van het schip).

En aldus, zou ik jullie 1947 woorden kunnen aanhalen die aan de Nederlandse taal ontleend werden. De Nederlandse taal die we voor menen een arme taal zouden durven houden! En ik spreek dan nog maar van de zeemanstermen!

Bijzonder de Russen zijn voor alles wat varen betreft op het Nederlands aangewezen. En dat van de normaalste woordjes zoals boot,wat in het Russisch bot is, tot de minst onbeduidende term toe.

Al de benamingen van de windroos in het Russisch zijn zuiver Nederlands.

De bekende Vlaamse reiziger, Willem van Rubroek (XIIIe eeuw), vertelt ons dat hij in de Krim, een nederzetting van Gothern ontmoette, wier taal het Diets was.

En later werden zijn opmerkingen bevestigd door een zekere Ogier van Busbeek.

Een stoel heet bij de Krim-Gothen stul; een huis hus; een wijngaard wingart, enz.

Wanneer de Fransman het woord bouquin uitspreekt, denkt hij er evenmin als wij, aan, dat zijn voorvaderen dit woord ontleenden aan het XVIe eeuwse Nederlandse verkleinwoord van boek : boeckijn.

Een handschoen in het Frans heet gant, en in het Spaans guante, maar zonder twijfel stamt dit van het Nederlandse want, ofte handschoen.

Zo hebben de Spanjaarden gedurende de vele jaren dat ze ons land bezetten heel wat specifiek Vlaamse woorden overgenomen. Eén enkel voorbeeldje maar uit de Gentse lakenindustrie : in het Gents van die tijd werd met het woordje gante een ruw laken bedoeld en evenzo is het nu in het Spaans.

En als dit alles niet vermag jullie te overtuigen, dan zal ik er maar nog aan toevoegen dat er een Negerhollands bestaat, dat spijtig genoeg haast uitgestorven is en dat gesproken wordt op de Amerikaanse eilanden St. Thomas, St. Jan, St. Croisé.

Ja, tot zelfs in Noord-Amerika zijn Nederlandse woorden nog dagelijks in gebruik, want we mogen niet vergeten dat tot in 1773 het Nederlands de officiele taal was in Nieuw-Amsterdam (Nu New-York).

Zegt een Amerikaan I am fease of him, dan zullen jullie het woorde fease in geen enkel Engels woordenboek vinden. (Fease = vies.) Zo ook voor het woord boss, waarvan met het oorspronkelijk woord moet zoeken bij het Nederlandse woord baas.

Wel tien nummers van « Kuifje » zouden gevuld worden over de invloed van het Nederlands op vreemde talen, maar dit is al meer dan genoeg, opdat elke Kuifjeslezer zou weten dat hij een taal spreekt om fier op te zijn.

Yan BALIS.

KUIFJE's
SPECIALE PAASBIJLAGE

~ DE VERRIJZENIS ~ FRA ANGELICO ~ 1387-1455 ~

Het GEHEIM v

PAASVERHAAL

Bij u allemaal zijn de klokken van Rome met Pasen al eens geweest, niet ?
Ge zegt nu « ja » en ge ziet u eigen al paaseieren rapen, maar verder denkt ge daar zo niet op na, hoe dat eigenlijk allemaal gaat, en hoe dat het komt dat elk jaar met paaszaterdag juist om twaalf uur de klokken chocolade eieren en appelsienen gooien, en dan nog wel recht in uwen hof, zonder blutsen of breken.

Ik zou ook van ze leven niet geweten hebben, hoe heel dat geval in elkaar steekt, als ik niet ne mens was tegengekomen die van die affaire op de hoogte is lijk geen andere.

DIE persoon in kwestie is Gust Klepeleer, de klokkenluider van Zeelkerke. Ge moet nu niet denken dat hij maar de eerste de beste klokkenluider is, want dan zijt ge er rats nevens.

In zijn jongen tijd was Gust een van de beste klokkenluiders die er waren. Ik heb dat gehoord van mensen uit zijn dorp en naar het schijnt, luidde hij met zoveel gevoel, dat men op ne keer van het conservatorium nen delegee heeft gezonden om Gust uit te nodigen in het groot orkest den triangel te komen bespelen. Naar Gust zelf zegt, heeft hij alle modellen van klokken die men kan maken onder handen heeft gehad.

Hij heeft aan 't hof van den koning een klokje doen klinken, dat niet groter was dan ne vingerhoed. Dat diende namelijk om de prinses wakker te maken. In Indië luidde hij de klok van den Maharadja. Die klok was zo groot, dat ze niet op de Groenplaats van Antwerpen zou kunnen staan en de klepel was zo dik als de Sint Gummarustoren van Lier.

Neen, het moet eerlijk gezegd worden dat Gust verstand had van zijnen stiel.

En het is van hem dat ik achter het geheim van de klokken van Rome ben gekomen.

Ik heb dat allemaal goed onthouden om het aan u voort te vertellen. Valt nu niet om, maar enkele dagen vóór Pasen moet de loodgieter naar de kerk komen om aan de klokken twee zilveren vleugels vast te souderen. Als dat gedaan is, komt de pastoor en die maakt den klepel nat met wijwater. Dan zijn de klokken vertrekkensgereed. Op nen gegeven moment, (niemand behalve Gust en ik weten hoe) vallen ze van hunnen balk en vliegen door de galmgaten de lucht in, recht naar Rome.

Als ze daar aankomen gaan ze op het groot plein voor de Sint Pieterskerk op hunnen kant liggen, omdat de knechten van den Paus gemakkelijker de kruiwagens eieren in de klokken zouden kunnen schudden. Dan komt de Paus in eigen persoon om de klokken te bedanken voor hun vol jaar dienst, en daarna zijn ze weer weg, rats over de Alpen, naar België toe om de eieren in uw hofkens te komen gooien.

Zo zou het moeten gaan, maar zo gaat het altijd niet. Er zijn van die klokken bij, die van de jongsten niet meer zijn en daar komen dan soms vodden mee.

Zo was er eens nen hoop van die oude mannen bij hun heenreis tegen den Mont Blanc gevlogen en bleven daar hangen luiden, totdat de pastoor ze eigenhandig met nen gewijden hamer is komen loskappen.

Gust is eens op ne keer per abuus mee gevlogen, en dat moet iets verschrikkelijk geweest zijn, want als hij het nu vertelt komt het kiekenvlees nog op zijn handen staan.

Dat kwam zo : hij was in den klokkentoren nog 't een en 't ander aan 't regelen, als op nen gegeven moment de klokken van hunnen balk vielen. De grootste van de drie kwamen rakelings langs Gust gestreken, en eer hij goed wist wat er aan de hand was, zag hij het dorp al diep onder hem liggen. Hij was met zijn mouw aan een van de klampen blijven haken, en werd zo mee de lucht ingesleurd. Nu het toch zo was, maakte hij het zich zo gemakkelijk mogelijk en ging schrijlings op de klok zitten, lijk een amazone op haar paard.

Als hij zo wat van den eersten schrik bekomen was, en eens rond zich zag, bemerkte hij dat zijn klok hoe langer hoe meer achter den troep bleef, totdat hij de andere helemaal

[V]an de KLOKKEN van ROME

DOOR GOMMAAR TIMMERMANS

uit het zicht verloren had. Nu zat hij daar moederziel alleen !

Tot overmaat van ramp kwam hij boven Zwitserland in een onweer terecht. Nu regende het lijk een waterval, en ne minuut daarna scheen de zon, dat het zweet van Gust zijn knoken dreef. Nog ne minuut later lag de sneeuw twee vingers dik op zijn klak en nog geen kwartier daarna, werd het zo koud, dat de ijskegels in zijn moustache hingen.

Als hij nu zo ne keer of vier was uitgeregend, besneeuwd, bevrozen en ontdooit, zag hij er zó uit, dat sommige kraaien in volle vlucht dood vielen van 't danig verschieten.

Gust en zijn klok zijn met meer dan anderhalf uur vertraging aangekomen. Alle andere klokken en klokjes waren al op 't Sint Pietersplein verzameld, zodat de telaatkomer nog wel een half uur heeft moeten rondtoeren om een parkeerplaats te vinden.

Gust heeft van den Paus een kaartje voor den trein gekregen om terug naar huis te kunnen gaan.

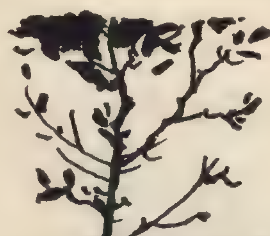

Maar het strafste dat er ooit met de klokken van Rome gebeurd is, was het voorval van het jaar negentig.

Er moet daar in Rome nen Antichrist gezeten hebben die geen respect had voor God noch gebod. En dat was zo nen hartfreter, dat hij het op nen goeien dag in zijnen kop was gaan steken om den Paus een fars te lappen. Hij wist het zo te arrangeren, dat de klokken op nen mistigen Pasen naar het vuilstort van Rome vlogen in plaats van naar het kerkplein. Zijn helpers stonden daar gereed en schupten de klokken vol afval, schrabullen en vuiligheid.

Toen de klokken terug hier in ons land kwamen en begonnen te gooien, was de mist opgetrokken. Als ze zagen wat ze daar allemaal uitstrooiden, draaiden ze allen gelijk om, en zij van hier naar Rome !

De valse farseur stond juist in zijnen hof met zijn maten nen volgenden slag te bespreken, als het klokkeneskader aan kwam. Zij wilden alle gelijk gaan lopen, maar ze hadden nog geen twee stappen gedaan, of ze staken al tot aan hun

oksels in de lege conservenblikken, velokaders, potten en pannen, en andere vuilnishoopproducten ! Dat bombardement duurde maar voort, en voort, en de goddeloze petie en zijn trawanten begonnen te bidden lijk ne pater die den duvel heeft gezien.

Volle drie weken hebben de vuilnismannen van Rome in ploegen en overuren gestaan om de saboteurs te bevrijden en nog lang vóór de reddingswerken gedaan waren, was de hele troep al katholieker dan de Paus zelf. En ge kunt het

geloven of niet, maar het hoofd van de samenzweerders is koster geworden in 't Vatikaan en al zijn helpers zijn er nu nog misdienders !

De klokken hebben hun eierenvracht dan een beetje later uitgegooid dan anders.

Geen mens heeft ooit geweten hoe het kwam, dat de klokken te laat gooiden. Maar alles komt ten laatste toch uit ! Al moesten de kraaien het voortvertellen en daarom heb ik de toelating gekregen om het voorval bekend te maken, daar het altijd beter is van de eerste hand iets te weten, dan wel van horen zeggen...

De Legende van het Heilig Kruis

De eerste mens voelde zich vreselijk oud. Het was reeds vier honderd twee en dertig jaar geleden dat hij uit het Aards Paradijs werd gejaagd en als hij naar de wereld keek, waar reeds zoveel boosheid en kwaad heerste, was hij bedroefd. Op zekere morgen begoot Adam de jonge boompjes die hij geplant had en het schoot hem door het hoofd, dat God hem een belofte gedaan had op de drempel van het Paradijs. Hij riep zijn zoon Seth en zei :

— Ga naar de Cherubijn, de engel die in het Aards Paradijs de boom van het leven bewaakt, en zeg hem dat ik levensmoe ben. Vraag of hij me nu de verlossing wil schenken die God me beloofde. Ga naar het Oosten, je zult daar het dal vinden dat je naar het Eden leidt.

DE BOOM HAD SCHORS NOCH BLADEREN

Seth begaf zich op weg. Een engel opende de grote poort van het Aards Paradijs en de zoon van Adam, die schoorvoetend binnen stapte, had geen ogen genoeg om al die heerlijkheden te bewonderen. In het midden van de tuin was er een grote fontein die vier stromen water gaf en vlak daarbij verhief zich een machtige boom, die noch schors noch bladeren droeg. Dat was de boom van Adam's zonde. En de Cherubijn sprak :

— Ik geef je een zaadje van de vrucht van deze boom. Zodra je vader dood is, leg je het zaadje in zijn graf en er zal een grote boom uit groeien. Lang zal het duren vooraleer deze boom vruchten draagt, doch, zodra hij vruchten draagt, is de verlossing daar.

Seth ging heen en deed zoals het hem gezegd was.

SALOMON HAD EEN BALK NODIG...

Drie dagen later was Adam dood en men lei het zaadje in zijn graftombe, en het kiemde. Lang duurde het vooraleer het een respectabele boom was, want in Abraham's tijd was hij nog maar een paar ellen hoog. Eeuwen en eeuwen verliepen en toen koning David regeerde stond er in Judea een machtige, duizendjarige boom. Koning David zat er graag onder om zijn beroemd geworden psalmen te componeren. De boom van Judea droeg noch vruchten, noch zaad en niemand vermoedde, dat het de boom van Adam was.

Vóór twee duizend jaar was er geen enkele goudsmid die er aan dacht een juweel te smeden in de vorm van een kruis. Het kruis was een teken van schande en straf, en er was niemand die het als een ereteken zou dragen of aanschouwen. De slaven en moordenaars werden, wanneer ze een ter dood veroordeling opliepen, gekruisigd. De burgers genoten de eer onthoofd te worden. De kruisdood was een eerloze, wrede daad. Thans beschouwen alle geciviliseerde volkeren het kruis als een ereteken omdat de Zoon van God stierf aan het kruishout, nu negentien honderd zeventien jaar geleden...

Enkele jaren later liet Salomon zijn tempel bouwen. Als deze bijna voltooid was, hadden de architecten een balk nodig. Ze zochten in het woud naar de geschikte boom, maar het leek wel of er geen stond waaruit ze de gewenste balk zouden kunnen zagen. Alleen de oude, wonderbare boom was hoog genoeg.

Toen gaf Salomon bevel hem om te hakken...

DE BEHEKSTE BALK WORDT IN DE STROOM GEWORPEN

De balk moest één en dertig ellen lang zijn, dat was één el meer dan de overige balken van de tempel. De werklieden maten de stam zorgvuldig en legden hem toen op de bestemde plaats. Hadden ze zich vergist? Ze legden de balk terug op de grond en maten opnieuw. Ja, de balk was juist één en dertig ellen lang. Opnieuw geprobeerd. Net zoals de eerste keer kromp de balk en mat nog slechts negen en twintig ellen... Daar moest hekserij mee gemoeid zijn! Woedend omdat ze al dat werk voor niets hadden gedaan, wierpen de timmerlui de balk in de bergstroom van Siloe, waar hij als brug kon dienen voor de voorbijgangers.

HET WONDERBARE ZWEMBAD

Op zekere dag wou de koningin van Saba met haar gevolg de tempel van Salomon bezoeken. Op het ogenblik dat de koningin over de brug wou gaan, zag ze in verbeelding dat de verlosser van de wereld aan dit hout zou gekruisigd worden. Uit eerbied weigerde ze over de balk te gaan.

Een tijd nadien werd de balk begraven juist op de plaats waar de Joden, vele jaren later het zwembad van Bethseda groeven. Al de zieken die zich hier baadden, kwamen er genezen uit. De roem van Bethseda ging over heel het land. Niemand echter wist dat de boom van het leven onder het zwembad begraven lag en hij al deze mirakelen deed.

DE BEUL GING ER LANGS...

Vele eeuwen was de balk onzichtbaar. Dan had er een aardbeving plaats, de balk werd omhoog getild en dreef op het water. Het was toen dat er een man voorbij wandelde die men het aanzien kon dat hij iets zocht. Die man was de beul en hij zocht het geschikte hout om een kruis te maken. De vorige avond hadden de wachters van het Sanhedrin Jezus-Kristus gevangen genomen. Dat was in het jaar 785 na de stichting van Rome, onder de regering van keizer Tiberius.

De beul droeg de balk naar een kleine, kale heuvel niet ver van Jeruzalem, waar de strafuitvoeringen plaats vonden.

En het was aan deze balk dat Kristus gekruisigd werd.

DE VOGELS HADDEN MEDELIJDEN MET HEM

Jezus hing tussen de twee misdadigers en hij kreunde van pijn. Er kwam een vogeltje aangevlogen en het had zo'n medelijden met de Verlosser dat het Hem helpen wou. Doch wat kan een kleine vogel doen? Het trachtte de nagels uit de handen en de voeten van Kristus te trekken, doch de nagels zaten stevig en het vogeltje gelukte er niet in er ook maar één nagel uit te trekken. Het rukte echter hardnekkig voort en zie... het wrong zijn bekje scheef. Sedert die dag hebben al de nakomelingen van deze vogel een bekje in de vorm van een Sint-Andries-Kruis. Een ander vogeltje probeerde de doornen uit het hoofd van Jezus te verwijderen. Eindelijk kon het er één doorn uitkrijgen. Een druppel van het bloed van Kristus kleurde zijn borstje rood. Wij noemen deze vogels sedertdien roodborstjes.

'T VISIOEN VAN KEIZER CONSTANTINUS

Twee honderd jaren verliepen en keizer Constantinus streed tegen de barbaren. De vooravond van de dag waarop hij besloot de eindstrijd te ontketenen, had hij een zonderling visioen. Een engel verscheen met een vurig kruis in de hand en onder dit kruis stond geschreven : « Door dit teken zult gij overwinnen. » Constantinus liet toen een groot kruis vervaardigen, het werd voor de strijdende troepen gedragen en Constantinus overwon. Enkele jaren nadien bekeerde hij zich tot het Kristendom.

Keizerin Helena, de gemalin van Constantinus, wou weten wat er met het kruis gebeurd was en ging naar Jeruzalem waar ze alle Joodse schriftgeleerden van heel het land bijeen riep. Deze vroegen zich ongerust af wat keizerin Helena wel verlangen kon. Een van hen vertelde toen dat de keizerin wou weten wat er met het kruis gebeurd was waaraan Jezus-Kristus gestorven was. Maar, voegde hij er aan toe, welke ook de gevolgen zijn waaraan wij ons blootstellen, we zullen het haar niet zeggen, want indien wij spreken, zal de Joodse natie niet meer over de wereld heersen, doch de aanbidders van Kristus...

HET ECHTE HEILIG KRUIS

De Joodse schriftgeleerden zwegen zolang ze konden, doch toen ze gedwongen werden op te biechten, leverden ze Judas uit met de woorden : « Hier is hij die weet ! » Judas zwichtte voor de bedreigingen van keizerin Helena en gaf zijn geheim prijs. De Jood leidde de keizerin tot voor de puinen van een tempel die eertijds aan Venus was gewijd en op bevel van keizerin Helena groef men er twintig voet diep en vond er drie kruisen. Aan welk kruis vas Kristus gestorven?

De drie kruisen werden te midden van de stad geplaatst. Er kwam een rouwstoet voorbij met het lijk van een jonge man. Judas weerhield de stoet en lei het lichaam van de jonge man eerst op het eerste, dan op het tweede kruis en het bewoog niet. Judas lei het lijk toen op het derde kruis en nauwelijks had hij dit aangeraakt of de jongen stond op.

Judas viel op de knieën, klopte zich op de borst en bekeerde zich. Hij stierf onder de naam Cyranique, bisschop van Jeruzalem.

Zo werd het kruis van Kristus weergevonden.

★

Dat is de mooie legende zoals ze lang, lang geleden door de mennestrelen en troubadours van kasteel tot kasteel gezongen werd. Dat is de legende zoals ze door de fijne artisten uit de Middeleeuwen op de muren van kloosters en kerken werd geschilderd. Men vindt ze nog te Florence op de muren van de kapel van Santa-Croce, waar ze, in 1390, door Agnolo Gaddi werd gepenseeld. Men vindt ze ook op de muren van het klooster van San-Francesco, te Arezzo, geschilderd door de bekende Paolo della Francesca. De legende van het H. Kruis is een van zijn mooiste fresco's...

Ons Paasspel — GROTE PRIJSVRAAG

TER gelegenheid van dit speciaal Paasnummer publiceren we deze prijsvraag die niet veel inspanning zal vragen en gemakkelijk op te lossen valt. Het is een politieverhaal waarin alleen aandacht en doorzicht gevraagd wordt.

Al onze lezers die er van dromen om detectief te worden, krijgen hier nu een extra-gelegenheid om eens te laten zien dat ze aanleg hebben voor het vak.

Goede moed, en veel sukses !

Reglement van de Prijsvraag

1. — Alle jonge lezers, van om het even welke nationaliteit, mogen aan onze prijsvraag deelnemen.

2. — De deelnemers moeten minstens zes jaar oud, en mogen niet ouder dan achttien jaar zijn.

3. — Aan ieder antwoord moeten **tien punten van de Kuifje's Bons** toegevoegd worden.

4. — De prijsvraag bestaat uit één enkele proef, die hieronder gepubliceerd wordt.

5. — Het antwoord moet op een blad **schrijfboekpapier** ingezonden worden naar KUIFJE-BRUSSEL met vermelding : PAASPRIJSVRAAG in de linkerbovenhoek van de omslag. Naam, voornaam en volledig adres moeten **op het antwoord in drukletters** vermeld worden.

6. — De omslag mag alléén het antwoord en de tien punten bevatten. Eventuele vragen voor Kuifje's brievenbus mogen er op een **afzonderlijk blad papier** aan toegevoegd worden.

7. — Alle antwoorden moeten **vóór Dinsdag 10 April** op de redaktie aangekomen zijn. Al de antwoorden die te laat komen, worden uitgesloten.

8. — De verbetering van de antwoorden zal op onze kantoren geschieden onder de controle van een deurwaarder, en al onze beslissingen zijn zonder beroep.

DE PRIJZEN

Eerste prijs :
Een **AJAX-FIETS**, type « KEEP-FIT ».

Van de 2e tot de 11e prijs :
Tien voetballen.

Van de 12e tot de 26e prijs :
Vijftien armbanduurwerken **HORLEX.**

Van de 27e tot de 33e prijs :
Zeven dozen aquarellen **REEVES**, van het **Huis Lefèvre**, Zuidstraat, Brussel.

Van de 34e tot de 51e prijs :
Achttien filmapparaten **CINETTE**, met een film.

Van de 52e tot de 101e prijs :
Vijftig albums van **CORENTIN.**

Van de 102e tot de 191e prijs :
Negentig pennemessen **KUIFJE.**

Van de 192e tot de 291e prijs :
Honderd **GEHEIME BOODSCHAPPEN.**

Van de 292e tot de 491e prijs :
200 **KUIFJE'S WIMPELS.**

★

Bovendien ontvangen de eerste duizend volgende winnaars een stuk **Kuifje's zeep** van de **firma PALMAFINA.**

★

De **Kuifje's Bons** vinden jullie op volgende produkten :

★ de confituren **Materne.**
★ de fruitsiroop **Materne.**
★ de diepgekoelde vruchten en groenten **Frima**, van **Materne.**
★ de koekjes **Victoria.**
★ de chocolade **Victoria.**
★ de caramellen **Victoria.**
★ de **Kuifje's zeep**, van **Palmafina.**
★ de margarine **Ina**, van **Palmafina.**
★ het broodsmeersel **Chocosweet**, van **Palmafina,**
en weldra op de fijne produkten van **Heudebert** (beschuiten en dieetvoedsel voor kinderen) !

Aangeboden door de **KUIFJE'S BONS**

25.000 FRS PRIJZEN

Hoe luidde de geheime Boodschap?

Tijdens de oorlog werd de geheime agent X.22 op zekere nacht boven het door de vijand bezette gebied geparachuteerd in de nabijheid van de stad, waar hij een speciale opdracht zal moeten uitvoeren.

Na enkele kilometers gemarcheerd te hebben door het eenzame veld waarin hij terecht gekomen is, ontwaart hij een vijandelijke patroelje die in zijn richting nadert. Hij tracht te vluchten, maar de soldaten hebben hem bemerkt! Toevallig ziet hij een auto voor een boerderij staan. De geheime agent X.22 springt in de wagen en start. Een der vijandelijke soldaten schoudert zijn geweer en treft de geheime agent aan de schouder.

Ondervraagd door de officier van de vijandelijke patroelje verklaart de boer : « De man die mijn wagen gestolen heeft, zal er niet ver mee geraken, want er waren maar tien liter benzine in de reservoir. »

Inderdaad, na een zeker aantal kilometers gereden te hebben, valt de wagen stil. De geheime agent laat de auto in steek en zoekt een onderkomen in een nabijgelegen woning. Zijn wonde doet hem vreselijk pijn. Gelukkig is hij bij goede mensen terecht gekomen. Hij valt in bezwijming. Wanneer hij eindelijk weer bij komt,

ziet hij aan zijn bed een jongen van een jaar of vijftien zitten. Een flinke kerel.

— Kan ik je helpen? vraagt de jongen.

— Ja zeker! Deze avond moet ik contact nemen met mijn vrienden in de stad. Ze komen te middernacht bijeen in het gasthof De Rode Leeuw. Er zullen ons negen geheime boodschappen over de radio meegedeeld worden. Ik alleen bezit de sleutel om die te ontcijferen. Ga in mijn plaats naar De Rode Leeuw...

— En welk is de sleutel?

— Het is een cijfersleutel.... Onthoud hem goed : 2.8.5.7.1.4.2.8.2.

Diezelfde avond noteren onze vriend en zijn nieuwe kameraden volgende negen geheime boodschappen in de achterkeuken van De Rode Leeuw :

1. **Liever laat dan nooit.**
2. **De hoofdpost van een organisatie noemt men centrale.**
3. **Als Pasen op Goede Vrijdag valt, zijn alle armen in één slag rijk.**
4. **In het jaar zeven en twintig vóór Kristus werd Çajus Julius Cesar Octavianus keizer van het Romeinse rijk onder de naam Augustus.**
5. **Middernacht is het uur der spoken.**
6. **België is verdeeld in negen provinciën.**
7. **Karel de Grote werd in het jaar acht honderd keizer gekroond.**
8. **Te land, ter zee en in de lucht moet het vaderland verdedigd worden.**
9. **De vliegen vermenigvuldigen zich ontzaglijk snel.**

Vraag

Hoe luidt de speciale opdracht die over de radio naar de geheime agent X. 22 en zijn kameraden gezonden werd ?

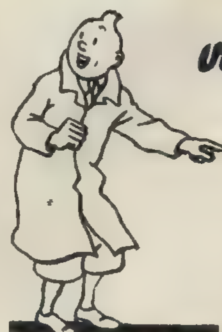
Bijkomende vraag

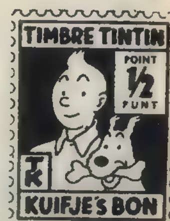
Hoeveel kilometers en hectometers heeft agent X. 22 kunnen afleggen met de auto waarin juist 10 liter benzine in de reservoir waren ?

(De wagen was een Citroën 11 PK., klein model, in perfekte staat.)

VOORUIT, VRIENDEN, AAN HET WERK ! EN VEEL SUKSES !

Aan het werk vrienden en veel sukses!

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

DE PAASVERRASSING!

Uit de Vier Windstreken

HEEFT HET REGENMAKEN GERECHTELIJKE GEVOLGEN ?

EINDE October en begin November heeft men in de streek van Saint-Chamond (bij Saint-Etienne) zijn toevlucht genomen tot het gebruiken van z.g. « regenbommen » om een stuwdam, die nagenoeg droog was, weer met regenwater te vullen.

Verschillende industriëlen, waaronder een belangrijke potloodfabrikant en verwers, die bij de afwerking van hun producten gebreken ontdekten, lieten een onderzoek instellen. Men kwam tot de conclusie dat het een jodiumverbinding met zilver was die bij de samenstelling van de bommen, waarmee de wolken werden beschoten, ontstond en het water bedierf. Monsters van het water werden tot onderzoek in laboratoria opgezonden en wanneer de resultaten van de analyses hun hypotheses mochten bevestigen, zijn de fabrikanten van plan tot gerechtelijke vervolging over te gaan om schadevergoeding te krijgen.

WONDER-KINDEREN

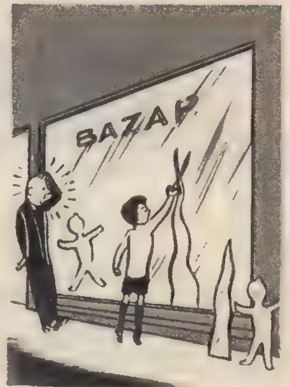
ER zijn niet alleen muzikale wonderkinderen, er zijn ook jeugdige wiskundige fenomenen.

● *De kleine Georges Bidder, een Engelsman, die leefde op het einde van de vorige eeuw, kon op een verbazende wijze met cijfers goochelen. Men stelde hem eens de volgende vraag : « Je hebt 42 uurwerken. Het eerste verkoop je voor 1 centiem en de volgende allemaal voor het dubbele van de prijs van de voorgaande. Voor hoeveel verkoop je het twee en veertigste ? » Precies zestig sekonden later antwoordde het wonderkind zonder aarzelen : twaalf milliard 290.649.224 pond, 10 shillings en 8 pences ! Georges Bidder sloeg nagels met koppen.*

● *Johann Martin, een jonge Duitser die eveneens leefde in de XIXe eeuw, kon uit 't hoofd de vierkantswortel trekken van een getal van honderd cijfers ! Hij vroeg bij deze berekening slechts dat men om het half uur op een gong zou slaan. De Akademie voor Wetenschappen vroeg aan Johann Martin twee getallen van ieder honderd cijfers te vermenigvuldigen. Hij deed het « uit het hoofd » in negen uur en zijn antwoord was juist !*

GLAS SNIJDEN MET EEN SCHAAR !

NIETS is gemakkelijker ! Dompel het glas in een bak water dat de trillingen van het glas en de schaar vermindert, en je kunt het glas snijden als een stuk karton zonder barsten of scheuren recht of in zigzaglijn, al naar wens. Doch let op dat je geen stukje (ook niet het geringste) van het glas of van de schaar boven water laat komen. Heel dun glas kan men ook snijden, wanneer men een reep papier kleeft over de lijn die men bij 't snijden wil volgen. Deze methode is echter minder zeker er wordt in de praktijk haast nooit toegepast.

DE GESCHIEDENIS VAN DE BAARD

DOORHEEN de eeuwen hebben de baarden periodes gekend waarin ze veel aantrek hadden en andere waarin men ze niet zien kon. In het Oude Egypte duidde de lengte van de baard de waardigheid en de rang aan van de drager, maar... deze baarden waren vals ! Het waren zorgvuldig geknipt en gekamde haren die met een fijne draad achter de oren werden vastgemaakt. De figuren uit de Bijbel dragen een baard die geverfd, gepoederd, gekamd en in symetrische krullen gelegd is. De oude Grieken en Assyriërs hadden ook gekrulde baarden. Alexander de Grote gebood zijn soldaten zich te scheren opdat hun baarden niet in handen van de vijand zouden vallen ! Scipio Africanus schoor zich iedere dag zorgvuldig glad en heel Rome volgde dit voorbeeld. De baard had afgedaan ! Maar Keizer Adrianus had grote littekens in zijn gezicht en om deze te verbergen droeg hij een baard. Het spreekt vanzelf dat heel de hofhouding weer de keizer volgde. Later werd aan de hoven van de Europese vorsten een baard gedragen wanneer de koning er een had, en geen wanneer de heer de voorkeur gaf aan een glad geschoren aangezicht. In de XVIIe eeuw waren de baarden kort en Karel I droeg een klein puntbaardje. Peter de Grote van Rusland hield blijkbaar niet van baarden, want hij hief er een taks op ! Buiten Sint Niklaas en het Kerstmannetje hebben nog weinige mannen thans een baard, alhoewel ze er geen luxetaks meer hoeven op te betalen !

DE WORSTJESLIEFHEBBER

GIBRALTAR HEEFT DORST

DE waterreservoirs van Gibraltar, die in de rotsen gehold zijn, waren bijna ledig voor de tweede maal in twee jaar tijds. Een Noorweegs schip bracht toen van Amsterdam 13.500.000 liters water mee voor de dorstige stad.

DE VERKEERSAGENT BELEMMERDE HET VERKEER

HET Hoger Gerechtshof van Egypte krijgt een niet alledaags geval op te knappen. Mohammed Ibrahim Said Ahmed, een politieagent van Alexandrië, heeft een merkwaardige, lange snor met twee hoog en elegant opgekrulde punten. Het moet wel een prachtexemplaar zijn, want iedereen die er voorbijkomt, blijft staan om die snor te bewonderen. Het gevolg hiervan is dat er bij agent Mohammed voortdurend een verkeersopstopping heerst. Enkele wetsdienaars meenden dat die snor er af moest, maar... Mohammed protesteerde met klem en al de inwoners van Alexandrië ondersteunden zijn protest; ze zijn die snor gewoon en willen dit pronkstuk niet missen. Het zal een wijze rechter moeten zijn die deze knoop kan doorhakken zonder de snor en zonder de verkeersreglementen te beschadigen !

ALLE KRANEN DICHT!... KLAAR

OP een goede dag stapte de heer Basil Zaharoff, vertegenwoordiger en groot aandeelhouder van het Vickersconcern naar de Britse admiraliteit en bood een onderzeeboot aan. Men glimlachte beleefd, men was welwillend en belangstellend, maar men kocht geen onderzeeboot. Waarom ook ? Geen enkele marine ter wereld had zulke vaartuigen ! De heer Zaharoff was teleurgesteld, maar gaf de moed niet op. Hij ging naar Turkije en vertelde de Turken, dat de Grieken een onderzeeboot hadden gekocht. De Turken kochten er twee. Toen ging hij naar Athene en vertelde, dat de Turken twee onderzeeboten hadden gekocht. De Grieken kochten er ook twee. En zo begon de onderzeeboot zijn zegetocht in dienst van de oorlogsgod Mars.

DE EERSTE PIONIER WAS EEN NEDERLANDER !

Het is een feit, dat ruim drie eeuwen geleden al iemand een vaartuig heeft gebouwd, waarmede hij onderwater kon varen. Die man was de Nederlander Cornelis Drebbel, graveur, schoorsteenbouwer, uitvinder en technicus, die aan het hof van koning Jacobus I van Engeland allerlei uitvindingen deed. Een van die uitvindingen was een houten boot, die ten dele volgepompt kon worden met water om hem zwevend te houden onder het wateroppervlak. Met behulp van roeiriemen, die binnenboord kwamen via water- tegen houdende lederen manchetten **kon dit vaartuig zich inderdaad met zes man geroeid voortbewegen.** Hoewel de admiraals van de Stuartkoning het een interessant experiment vonden, bleek de practijk dermate grote bezwaren te hebben. Dat men ervan af zag te gaan bouwen en Drebbel overleed dan ook in grote armoede, zonder met zijn vinding iets anders te hebben geoogst, dan de naam de eerste onderzeeboot gebouwd te hebben.

DE DUITSERS VOLGEN...

De eerste stalen onderzeeboot werd gebouwd door de Duitser Bauer, een vaartuig van drie meter lang, dat door een schroef werd voortbewogen, welke zijn beweegkracht kreeg via trappers. Het was een primitief vaartuig, dat een oorlogsbestemming had. En toen Duitsland er geen belangstelling voor had, ging Bauer naar Rusland, waar hij verschillende dergelijke vaartuigen bouwde.

Zolang de onderzeeboot echter geen levend hart bezat, was er geen kans, dat het ooit een vaartuig van betekenis zou worden. Het was de Amerikaan Holland, die twintig jaren na Bauer een onderzeeboot bouwde met een electromotor als aandrijfkracht. En van die dag ging de onderzeeboot met grote stappen vooruit.

Vele boten verongelukten, maar men leerde betere boten bouwen. Men leerde zelfs mensen uit gezonken boten te redden. De Duitsers bouwden onderzeeboten, de Engelsen, de Russen, de Fransen, de Nederlanders en de Amerikanen. De onderzeeboot van 1914 was al een vrij volmaakt vaartuig van grote technische gecompliceerdheid. De boot leefde van de lucht. Die lucht was niet alleen nodig voor de mensen en de motoren, doch ook om te duiken.

HOE DUIKT EEN DUIKBOOT ?

Als een onderzeeboot gaat duiken, worden alle kranen van de ballasttanks dichtgedraaid. Vervolgens worden de luiken gesloten en als alles veilig is, worden de kranen van de ballasttanks geopend om de boot te laten zinken. Daarvoor is een betrekkelijk geringe hoeveelheid water nodig, want een onderzeeboot is onder normale omstandigheden al voor negen tiende deel onder water. Men kan verder het duiken versnellen door de diepteroeren schuin te stellen. Men kan onder water varen, sturen en stil liggen. Onder water vaart de boot op electromotoren, die gevoerd worden door batterijen. Op zichzelf vormen die batterijen een groot gevaar, want als er zeewater bijkomt door een lek of door een schuine stand van de boot, vormen zich giftige dampen. Boven water vaart de onderzeeboot op Dieselmotoren, die tevens de batterijen bijladen. Door middel van een periscoop, een zes tot twaalf meter lange buis met lenzen en spiegels, kan men vanuit de commandotoren boven water uitzien, als de boot op zogenaamde periscoopdiepte is.

DE EERSTE SLAG

Toen de eerste wereldoorlog uitbrak vermoedde niemand, dat de onderzeeboot daarin zulk een geduchte rol zou spelen. Het was voor de Nederlandse kust, dat het eerste grote onderzeebootdrama zich afspeelde. Op klaarlichte dag en bij helder weer werden door de U-9 drie Engelse kruisers, de **Aboukir**, de **Cressy** en de **Hogue** getorpedeerd. De gehele oorlog door zonden de Duitsers hun duikboten uit over de oceanen. De onbeperkte duikbootoorlog deed duizenden schepen verloren gaan.

DUIKBOTEN WORDEN KOOPVAARDIJSCHEPEN

Het waren de Duitsers, die de twee eerste handelsduikboten ter wereld in de vaart brachten. Toen de Engelse blokkade het uitvaren van Duitse handelsschepen, naar het nog neutrale Amerika beletten, zonden de Duitsers twee handelsduikboten naar Amerika om gummi, katoen en tin te halen. Het was de eerste maal dat de onderzeeboten Mercurius dienden, zij het dan ook in zijdelings verband met Mars.

DUIKBOTEN WORDEN GROOT

Na de eerste wereldoorlog begreep men pas goed aan welk gevaar men was ontsnapt, toen men de Duitse duikboten in ogenschouw nam. De Engelsen bouwden meer en groter duikboten. De Fransen bouwden de eerste duikboten, van meer dan tweeduizend ton, echte onderzeekruisers. De Japanners bouwden onderzeeboten met drie vliegtuigen aan boord. Toen de Duitsers weer duikboten gingen bou-

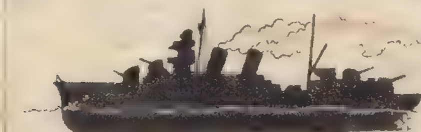
...VOOR HET DUIKEN!... DUIK!

wen, bouwden zij boten van 250 ton, kleine vaartuigjes, maar zij bouwden in diep geheim ook grotere onderzeeboten. Zo werd het 1939. In dat jaar werd de wereld opgeschrikt door drie grote duikbootrampen. Enkele jaren tevoren had men vol verbazing kennis genomen van het feit, hoe een Nederlandse onderzeeboot, de K-18, in dienst van de wetenschap een geweldige kruistocht had gemaakt. In het jaar 1939 verging eerst een Russische onderzeeboot, kort daarop de Amerikaanse onderzeeboot « Squalus » en vlak daarna de Engelse onderzeeboot « Thetis ». Waren die vaartuigen nu gevaarlijk of niet ? Bij de Nederlandse marine verbeterde men de Davisapparaten, die het in duikboten opgesloten mensen mogelijk maken om uit een gezonken duikboot te ontsnappen. Het is eenvoudig een gummiblaas met zuurstof, die een slang naar de neus leidt. Die slang zit met een klem op de neus vast. Men ademt de lucht uit de gummiblaas in en ademt daarin uit ook. Door een kalipatroon wordt de lucht gezuiverd van koolzuur en is weer geschikt om te ademen. Zo kan men twintig tot dertig keer ademhalen, net genoeg om zich te redden.

Het was in 1928, dat de Nederlandse onderzeeboot-luitenant J.J. Wichers, een uitvinding deed, die het duikboten mogelijk maakte de lastige electromotoren weg te laten en onder water op hun Dieselmotoren te varen. Het was eenvoudig een soort schoorsteenperiscoop, die uitlaatgassen afvoerde en lucht aanvoerde. Het was een omwenteling op duikbootgebied, maar niemand had er belangstelling voor, zelfs de Britse marine niet. Zo bleef de « snuiver » (Schnorkel) ongebruikt tot 1939, toen de Nederlandse marine er een proef mee deed. **En net die onderzeeboot viel bij de bezetting van Nederland in Duitse handen !**

Maar het kostte hen nog vier jaar werk eer zij zover waren, dat de snuiver voor zijn doel geschikt was. Ook in de tweede wereldoorlog deden de duikboten ontzettend veel kwaad.

Maar pas na de oorlog ontdekte men, hoever de Duitsers waren met hun onderzeeboten. De met snuivers uitgeruste bo-

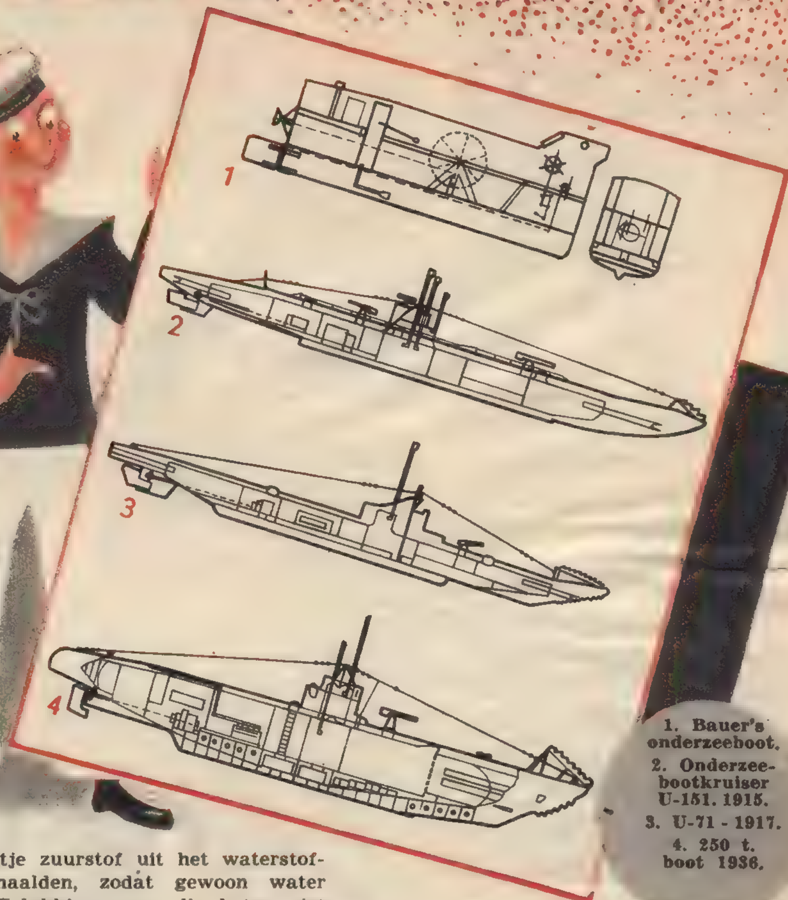
ten, waarmee nu ook Amerikanen, Fransen en Engelsen varen, kunnen vele weken lang van huis blijven en onbeperkt onder water varen. Een Franse onderzeeboot voer onder water van Brest naar Toulon, een Amerikaanse onderzeeboot kruiste vier weken lang onder water in de Poolzee dank zij de snuiver.

DE SNUIVER IS REEDS VOORBIJGESTREEFD !

Maar de Duitsers hadden nog meer uitgevonden ! Zij hadden een boot die geen snuiver nodig had, maar die zelf zijn eigen lucht maakte. Ongelooflijk, niet ?

Denk eens aan de waterstofperoxyde, die je moeder of zusjes gebruiken om hun haar platinablond te maken. Dat is een soort water met net een deeltje zuurstof méér dan normaal water. Gewoon water is scheikundig $H^2 0$, waterstofperoxyde is $H^2 0^2$. De Duitsers mengden dat bijzondere water met Dieselolie en voerden die brandstof aan hun motoren toe, die het overtollige deeltje zuurstof uit het waterstofperoxyde haalden, zodat gewoon water overbleef. Gelukkig waren die boten niet klaar !

1. Bauer's onderzeeboot.
2. Onderzeebootkruiser U-151. 1915.
3. U-71 - 1917.
4. 250 t. boot 1936.

HOE WORDEN DE DUIKBOTEN BESTREDEN ?

Maar de Geallieerden hadden ook een tactiek ontwikkeld om onderzeeboten te vangen. Onderzeeboten schieten torpedo's af, een kleine soort onderzeeboten, die met samengeperste lucht onder water varen en die een lading dynamiet bij zich hebben. Daarmee laat men schepen ontploffen. Om een duikboot te vangen heeft men apparaten, die onder water kunnen horen, of er een duikboot aankomt. Water plant het geluid goed voort en daarvan maakt men gebruik. Weet men dat een onderzeeboot in de buurt is, dan gooit men dieptebommen, die de boot in het water stukdrukken. Maar de nieuwe en snelle onderzeeboten kunnen zo diep varen, wel tot honderdtwintig meter, dat zij voor dieptebommen veilig zijn, en zij zijn bovendien onder water zo snel, dat men ze niet kan horen met bestaande luisterapparaten. Daarom heeft men in alle landen weer zo'n grote belangstelling voor de onderzeeboot.

JULES VERNE WAS ER VLUG BIJ !

Een eeuw geleden voeren millioenen mensen onder water, in gedachten dan altijd. Zij waren aan boord van de « Nautilus », het electrische onderwatervaartuig van kapitein Nemo, een schepping van de Franse schrijver Jules Verne. Met voortreffelijke scherpzinnigheid vond Verne de enige kracht, die het een onderzees vaartuig mogelijk kon maken onder water te varen : de electriciteit !

De eerste duikboten, die na de « Nautilus » kwamen, voeren dan ook met behulp van de electrische beweegkracht.

De duikboot is een prachtige uitvinding, omdat die de mens alweer een triomf over een element verzekert, maar helaas heeft deze mooie uitvinding bijna uitsluitend in dienst van oorlog en vernietiging gestaan. Dat dit niet anders is, komt omdat men in een onderzeeboot maar weinig naar buiten kan zien. De grote glazen ramen uit de « Nautilus » van kapitein Nemo bestaan nog niet in die sterkte, dat men daar een duikboot mee kan bouwen. Maar misschien wordt ook dat nog wel eens uitgevonden en dan zal men per onderzeeboot excursies naar de diepzee maken !

Victoria presenteert

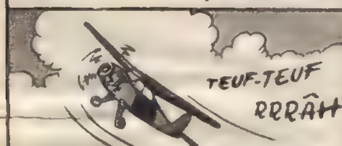
CHOKO

Het Nikkertje

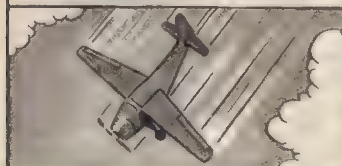
Plotseling schokte het vliegtuig heftig...

.. en richtte zich op....

en gleed dan met een duizelingwekkende snelheid in duikvlucht omlaag!

Choko riep luidkeels van schrik en angst..

Choko kon een kreet van verbazing niet weerhouden ...iets dat op een witte regenscheem gekeek kwam uit het vallend vliegtuig...

Een valscherm!

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE 's aktualiteiten

MEN fluit niet meer. Men kan niet meer fluiten! Aldus de vaststelling van een Frans socioloog. In vroegere dagen floten de schilders op hun hoge ladders, terwijl ze een gevel in 't wit zetten, de pakjesdragers, de soldaten en zelfs de huisvrouwen floten als merels. Het waren blije deuntjes die iedereen moed gaven. Waarom fluit men thans niet meer? Schuld van de sigaret! Alleen een stoommachine kan roken en fluiten tegelijkertijd. De sigaret droogt ook de lippen en wie rookt kan nooit goed fluiten.

Als we eens een « Fluitersclub » stichtten om weer vrolijkheid op de straten te brengen?

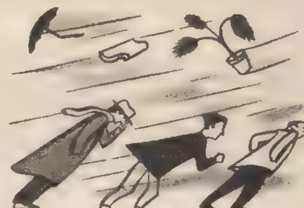
★

UIT het museum van Praag werd een klein bronzen beeld gestolen. Een paar dagen na de diefstal ontving de politiecommissaris het per postcoli thuis besteld. De afzender schreef, dat hij de middelen niet had om zo'n wondermooi beeldje te kopen, doch dat hij het had meegenomen om het een paar dagen rustig te kunnen bewonderen.

★

DE kunstmatige regen ontketende een heftige strijd tussen de twee Amerikaanse staten Nevada en Utah. Inderdaad strooit Nevada koolstofsneeuw op de wolken die, normaal, regen zouden aanbrengen te Utah.

Op de grote verontwaardiging van Utah, antwoordde de Kamer van Koophandel van Reno in Nevada het volgende : « Die wolken zijn van ons indien we regen verkrijgen door het gebed; dus zijn ze nog van ons indien we koolstofsneeuw gebruiken... »

★

IEDEREEN hoorde reeds over de verschrikkelijke cyclonen die de kust van Amerika ieder jaar teisteren. Zo'n cycloon sleurt hele dorpen mee, zet alles blank en veroorzaakt dikwijls branden. Een Pools ingenieur, Stanislas Brodowski, denkt dat hij het middel gevonden heeft om die wervelwinden te overmeesteren. Hij wil de cycloon neutraliseren of afwenden door er een geweldige wind (kunstmatige) op af te sturen die een hitte van 60 graden zou hebben.

De Kuifjesvrienden op de Karnaval van Eupen

Het sukses van de Carnaval van Eupen 1951 was de jeep van Jansen en Jansens die Kuifje, Bobbie en kapitein Haddock meegebracht hadden.

De Kuifje's bons

Beste vrienden,

Iedere dag stromen er brieven toe waarin inlichtingen gevraagd worden over de geschenken. Dit bewijst dat jullie veel belangstelling hebben voor de KUIFJE's BON en het verheugt me, temeer daar de KUIFJE's BON speciaal voor jullie gecreeërd werd. Stuur me ook verder jullie suggesties, want ik stel jullie medewerking en nieuwe ideeën zeer op prijs.

Verschillende correspondenten vroegen me of het niet mogelijk was albums te verkrijgen in ruil voor de bons. Voor het ogenblik gaat het niet, doch wij denken er aan!

●

John de Waele. — Om een geschenk te krijgen mag je de bons met de verschillende letters (P/s, V/ch, V/t enz.) gebruiken. Alleen het totaal van deze bons telt.

Willem Vandewijngaerde. — Je wast dus je handen graag omdat je ze met KUIFJE's ZEEP kunt wassen? Bravo!

Suzanna Geerts. — Lees de lijst van de geschenken eens aandachtig, want ik kan je toch niet om het even welke vignetten zenden in ruil voor de KUIFJE's BONS.

Nicole Rooman. — Natuurlijk mag je de bon uitknippen die in ons blad staat. Waarom zou hij er anders staan, denk je?

●

Indien je je geschenk heel vlug wilt krijgen, klasseer dan je bons per soort (bv. 63 punten V/t, 17 punten V/ch en 20 punten P/s).

Kleef de kleine bons op een blad papier dat vergemakkelijkt ons werk!

●

Vergeet niet dat je de KUIFJE's BONS kunt vinden :

op de KUIFJE's ZEEP,
de Margarine INA,
en de Chocosweet van **PALMAFINA**
op de Koekjes,
de Caramellen,
en de Chocolade van **VICTORIA**
en weldra op de Confituren en Appelsiroop,
de Fruitsiroop,
Groenten en Vruchten FRIMA van **MATERNE.**

●

OPGELET! — In dit nummer staat een KUIFJE's BON! Verlies hem niet!

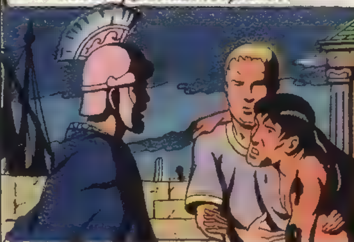
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

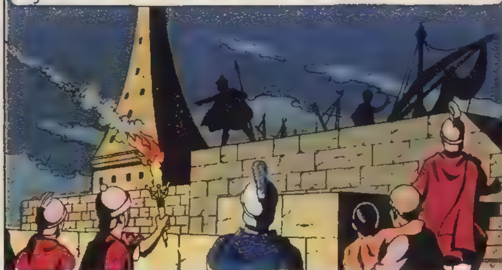
HET VERVLOEKTE EILAND

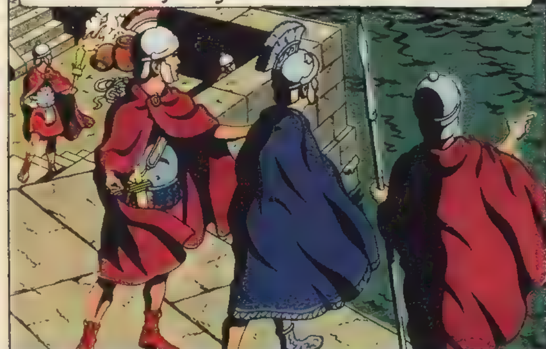
De gouverneur van Carthago vertelt aan Alex wat al onheil het Griekse schip over de stad heeft gebracht. Schepen werden vernield en vele stadsgenoten kwamen om 't leven...

Teksten en tekeningen van J. Martin

Toen dook de maan van tussen de wolken en verlichtte het vlot... Het was een bemande sloep!

(Wordt voortgezet.)

NEEM EEN LEVENSVERZEKERING ZO JE SCHEIDSRECHTER WORDT!

VELE voetballiefhebbers keken raar op, toen ze hoorden dat de Voetbalfederatie van Brazilië de Hollander Karel van de Meer 350.000 B. frs. per jaar aanbood om in hun land scheidsrechter te komen spelen. Karel van de Meer is niet alleen een bekend, doch tevens een van de beste Europese scheidsrechters en dat men hem overzee ook wenst, is niet zo verwonderlijk. De wedde, die men hem biedt, lijkt prinselijk, want van de Meer moet toch eenvoudig maar enkele matchen van de Braziliaanse kampioenen leiden. Maar, dat is nu juist niet zo « eenvoudig ! » Zelfs in Europa heeft de scheidsrechter niet altijd een prettige taak en moet hij veel verduren. In Brazilië zijn de supporters (waarschijnlijk heeft het klimaat hieraan schuld) geweldig heetgebakerd. Roepen en tieren volstaat niet, zij bekogelen de arme scheidsrechter met alle mogelijke en onmogelijke voorwerpen en trekken ook hun revolvers om er in 't wilde op los te schieten !

Een oogslag op een Braziliaans voetbalveld, zelfs wanneer het leeg en verlaten is, volstaat om zich een idee te vormen over het temperament van de Brazilianen. Het veld zelf is van de tribunes gescheiden door een hoog en stevig hekken en wordt hierdoor een oninneembare vesting, zou men menen, maar... de supporters slagen er in die tot op de grond af te breken !

Als de Brazilianen op kookpunt komen, moet de scheidsrechter zijn benen onder zijn arm nemen en lopen, want dan hangt zijn leven af van zijn soepelheid, snelheid en uithoudingsvermogen. Er is wellicht nog niemand op het idee gekomen de snelheid waarmee een achtervolgde scheidsrechter er vandoor gaat te chronometreren, maar ik ben er van overtuigd dat hier menig snelheidsrecord geklopt werd !

HIJ IS VAN DE BRUG IN 'T WATERKE...

Dertig jaar geleden moest een Braziliaans scheidsrechter een waterpolowedstrijd tussen België en Brazilië leiden, die te Rio de Janeiro werd betwist. Bij de aanvang verliep alles kalm en vlot. De Belgische ploeg maakte een doel, een tweede en toen ook nog een derde. Het publiek begon te roepen en te schreeuwen en toen onze landgenoten ook nog een vierde maal raak schoten, zat het er bovenarms op. De scheidsrechter had natuurlijk de boter gegeten en moest gaan lopen met achter hem zo wat alle supporters van de Braziliaanse ploeg. De arbiter bekeek de duiktoren eens en dacht daar zijn heil te vinden. Op de plank, op 10 meter boven de waterspiegel kon hij echter niet meer verder, of hij had een stel vleugels moeten hebben. Onze arme scheidsrechter kon niet vliegen en werd door de onsportieve supporters bij armen en benen gegrepen en in de lucht gezwierd... Na deze zweefvlucht viel hij geheel gekleed met een zware plof in het zwembad...

Toen herbegon de match met een reserve-arbiter. Of men hem beter behandelde, vertelt de geschiedenis niet.

NEEM 'N LEVENSVERZEKERING !

Nu begrijpen jullie waarom de Braziliaanse Voetbalfederatie de buitenlandse scheidsrechters zo'n hoge wedde belooft. Ik zeg wel « buitenlandse », want de Braziliaanse arbiters weten reeds lang dat de risico's voor hen veel te hoog zijn in eigen land. Ze kennen hun pappenheimers en gaan wijselijk in het buitenland arbitreren.

Karel van de Meer bleek ook door de hoge wedde alléén niet te overhalen. Men heeft hem toen op de koop toe een levensverzekering aangeboden ! Ja, lach maar niet. Een van de leiders van de Braziliaanse voetbalbond heeft onlangs gezegd : « Men vindt in Europa gemakkelijker vrijwilligers om in Korea te gaan strijden, dan een arbiter voor de voetbalploegen langs de Rio de la Plata ! En ons land is nochtans prachtig ! »

De nuchtere Hollander zal waarschijnlijk denken dat al die pracht weinig afdoet aan het feit dat de supporters ontembaar zijn.

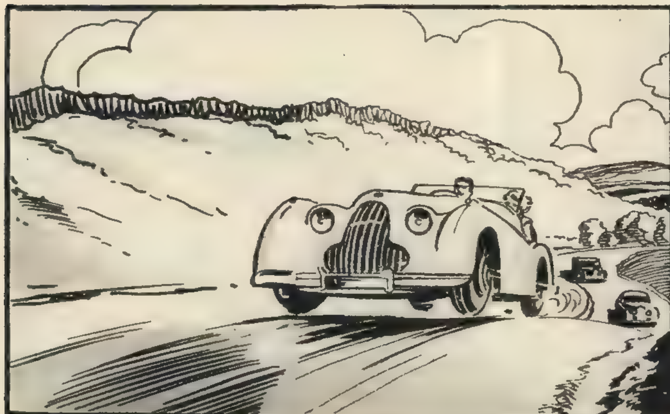

DE RODE RAPIER

John Best en zijn vrienden zijn op weg naar Italië, waar ze zullen deelnemen aan de grote prijs der Dolomieten. De constructeur van de Rode Rapier is ongerust. Hij vreest dat bandieten zich van de wagen zullen meester maken. Sexton Blake werd reeds het slachtoffer van een aanslag...

De kleine groep rijdt over de Franse wegen...

Lucas verwacht er zich aan de bende van Stone te zien opduiken...

Plotseling, in een draai van de baan, op een heuvel...

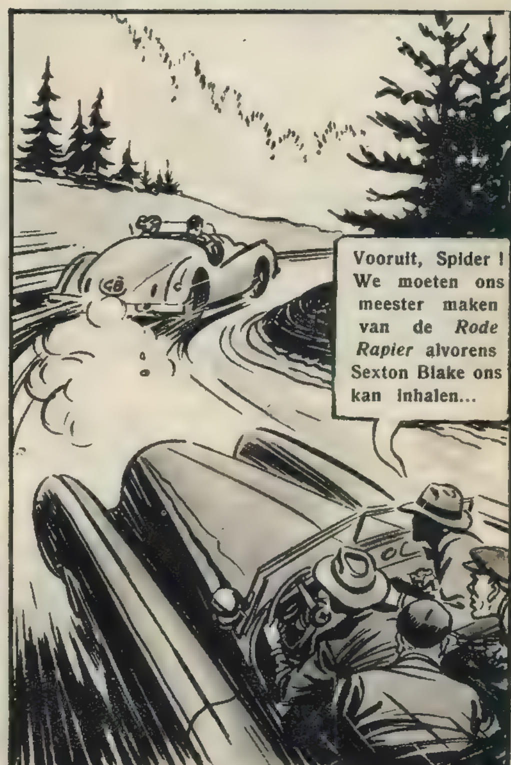
Enkele ogenblikken later...

John Best heeft niets bemerkt ! Eensklaps draait Molly zich om en...

Volgende week : **WAAR IS SEXTON BLAKE ?...**

(Wordt voortgezet.)

De lotgevallen van MENEER LAMBIK

DE KLOKKEN KOMEN

Door Willy VANDERSTEEN

Zeg, Lambik, de klokken komen vandaag terug van Rome, zouden ze ons geen Paaseieren brengen?

Toe, toe, dat is allemaal kinderpraat! Jullie zijn al veel te groot om daaraan nog te geloven!

Oei! Ik geloof dat ik ze erg ontgoocheld heb. Het zijn ten slotte toch nog maar kinderen!

Ik zal eens vlug naar het dorp koersen om Paaseieren te halen. Dat zal hen wel terug in vrolijke stemming brengen.

Maar, er is haast bij. De winkels gaan sluiten!

Aaai! Geslipt!

En toch... zullen ze... Paaseieren hebben... al moest ik me doodlopen...

Oef, wat een geluk! Nog net op tijd!

't Is een zware karwei... maar men houdt van kinderen of men houdt er niet van.

?

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli konden gelukkig de brieven van de bandiet uit de Seine opvissen. De inspecteur schijnt er belangrijke gegevens in te vinden...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

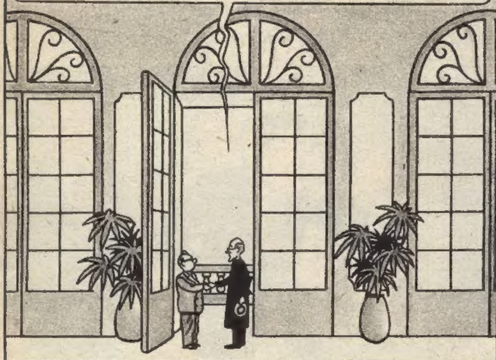

(Wordt voortgezet.)

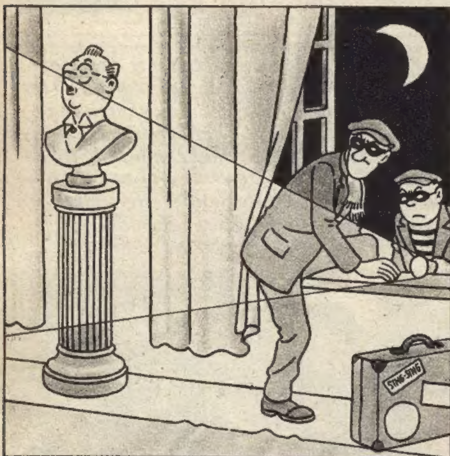
DE AVONTUREN VAN M. MUS

HET BETOVERD KASTEEL

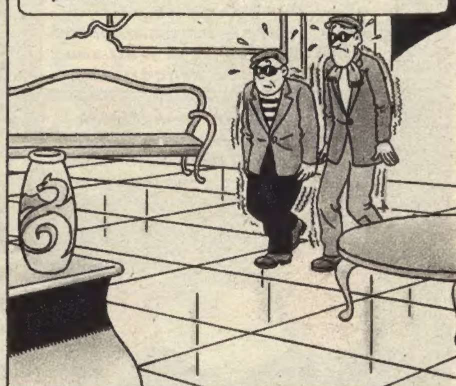

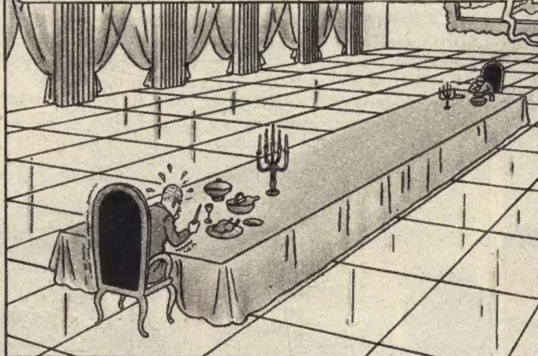

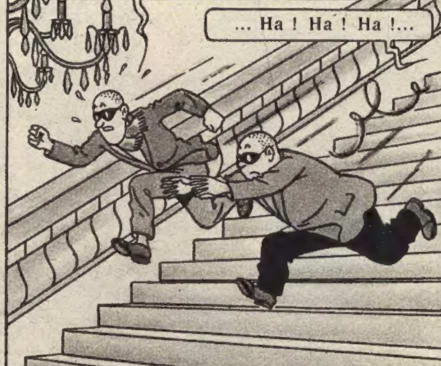

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

ROBINSON CRUSOE

IN haar serie *Oud Goud*, die talrijke onvergankelijke jeugdboeken omvat, zoals *De Hut van Oom Tom, Alleen op de Wereld, Baron von Munchausen, Gulliver's Reizen*, enz., heeft de uitgeverij Van Goor en Zonen, van Den Haag, nu als zestiende deel een jeugdbewerking gebracht van het bekende boek van Daniel Defoë : *Robinson Crusoë*. Het boek is, zoals alle Hollandse jeugduitgaven, zeer verzorgd. Over de inhoud moeten we niet veel meer vertellen. Wie het verhaal nog niet gelezen heeft, mag het niet langer uitstellen, want ieder mens moet nu mintens éénmaal in zijn leven kennis gemaakt hebben met de onsterfelijke schipbreukeling en zijn onafscheidbare vriend Vrijdag. Zoals jullie reeds weten is het verhaal van Robinson niet totaal verzonnen. Er heeft inderdaad een Robinson geleefd, die in werkelijkheid Alexander Selkirk heette. We hebben over schrijver en onderwerp reeds gesproken in « Kuifje ».

LOTJE'S LOTGEVALLEN

VAN de hand van Jan Post heeft de Zuid-Hollandse Uitgevers Mij. een reeks van vier schattige meisjesboeken gepubliceerd, die we graag aanbevelen aan onze lezeresjes van 7 tot 10 jaar. De boekjes zijn in een grote letter gezet en netjes geïllustreerd met één- en veelkleurige illustraties van Lidow. Er komen vier titels in voor, die bij elkaar aansluiten : Lotje en haar nieuwe Pop, Lotje uit logeren, Lotje bij de Elfjes *en* Lotje als verpleegster. *Speciaal geschikt voor meisjesscholen en als prijsboek.*

HET OLIFANTJE BABAR

DEZELFDE uitgeverij die Lotje's lotgevallen op de markt bracht, heeft ook voor een goede vertaling en presentatie gezorgd van de bekende Franse *Babarboeken* van Jean de Brunhoff. Het zijn prettige tekenverhaaltjes voor jongens en meisjes onder de tien jaar. Totnogtoe verschenen er drie deeljes : *De geschiedenis van het Olifantje Babar, De reis van Babar* en *Koning Babar*. En naar de uitgever aankondigt, zal de reeks voortgezet worden. Er wordt dikwijls geklaagd over het gebrek aan goede lektuur voor beginnelingen. Dat is nu iets wat men onze kleine Jannemannen en Miekens gerust mag in handen geven !

WEL GEFELICITEERD !

TO HOLSCHER heeft een mooie verzameling katholieke feestversjes voor kinderen uitgegeven met illustraties van Roothchiv, bij Van Goor en Zonen, te Den Haag. Ouders, jeugdleiders en -leidsters, onderwijzers en onderwijzeressen zullen in dit boekje een aangepast vers vinden voor de talrijke gelegenheden waarbij zo'n poëzietje gewenst is. Er zijn er zowel voor verjaardagen van al de familieleden, als Nieuwjaarsversjes, bruiloftgedichtjes, enz. Dit boekje kan veel diensten bewijzen. Warm aanbevolen.

JOHAN.

PAULA EN HAAR IDEAAL

door Jo Verstijnen, typografisch zeer mooi, uitgegeven door G.B. van Goor Zonen, te 's Gravenhage.

Het verhaal gaat over een zestienjarig meisje dat er van droomt kinderarts te worden. Het zou verkeerd zijn, hieruit af te leiden dat het boek bestemd is voor meisjes van zestien jaar en ouder; deze zijn immers reeds min of meer wegwijs in de literatuur van eigen land en van over de grenzen en kunnen zich niet meer verdiepen in *Paula en haar Ideaal*. Wellicht vinden meisjes van 12 tot 14 jaar er iets naar hun gading in, alhoewel het allemaal nogal « leuk, gezellig en snoezig » is en ook niet geoefende lezers dwars door het losse stramien van het verhaal heen kunnen kijken.

De illustraties van Corrie van der Baan zijn heel keurig.

DE KINDEREN UIT DE STORMVOGEL

door Betty van der Plaats en geïllustreerd door Hans Borrebach, is een boek dat door kleine en grotere meisjes graag zal gelezen worden. De naam van de schrijfster staat trouwens borg voor een blijmoedig, fris en opgeruimd verhaal, dat nooit al te zoeterig of te tranerig wordt. (Zoals vele meisjesboeken, helaas !)

Jet en Theo, Anneke en Bobbie zijn de kinderen uit de Stormvogel, het huis aan de zee. Ze houden van de zee en van de duinen en leren al spelend veel interessante dingen over het leven van de schippers, bloemen, planten en dieren. Ze gaan natuurlijk ook naar school en al moeten ze wel eens strafwerk maken, ze verliezen de moed er niet bij en doen flink hun best.

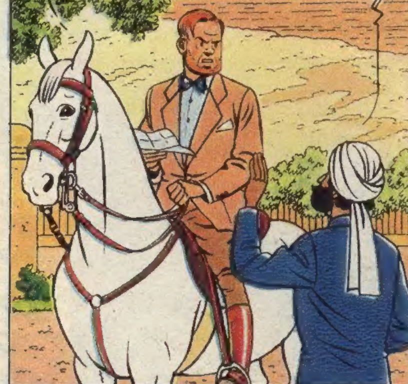
Wie aan zijn kleine zus of schoolvriendinnetje een mooi verjaardagsgeschenk wil geven, denke aan het boek De Kinderen uit de Stormvogel. Het werd smaakvol uitgegeven door A. Roelofs-van Goor, te Meppel.

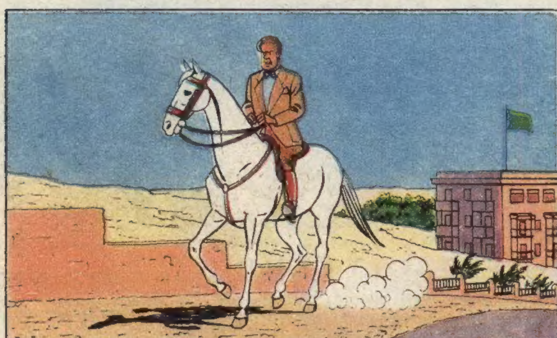

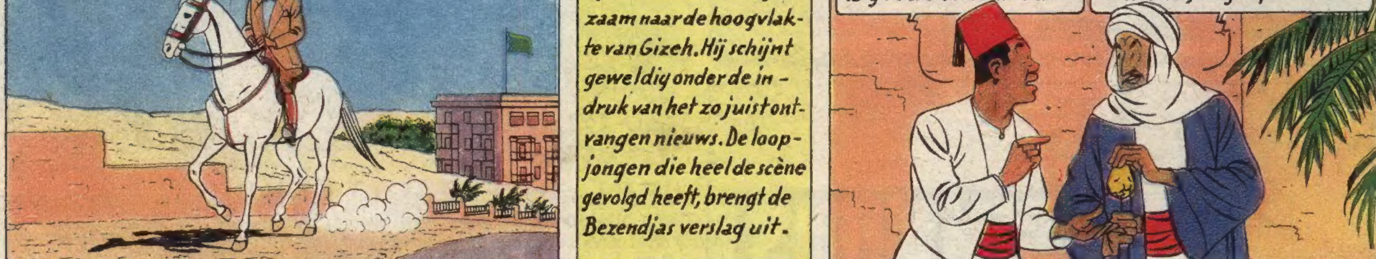

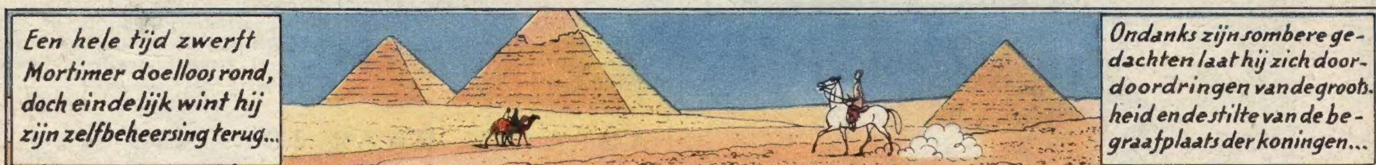

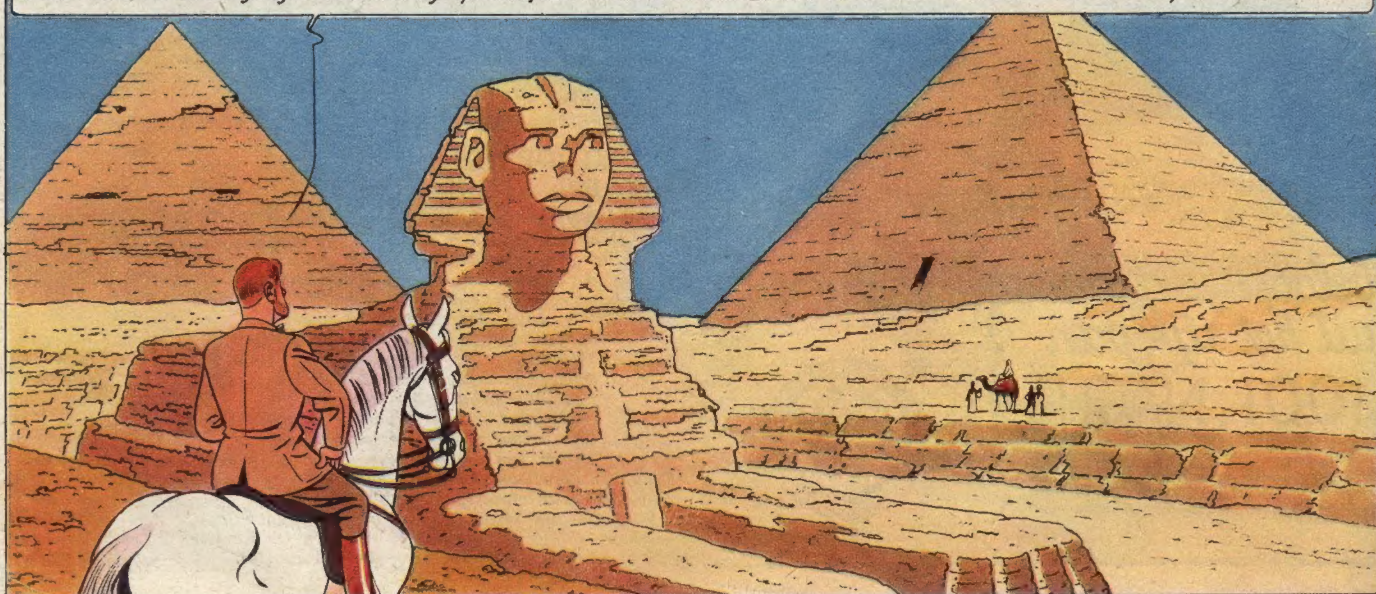
Kairo
DATE. 15
N: 07327
vestigd wordt - dat Kapitein Blake van
derer door een onbekende werd vermoor
een telephoonhokje van het vliegveld Helli
lichaam verdwenen - drie hulzen van
automatisch revolver Kal. 7.65 mod. 27
sporingen duren voort.
majoor Brown

(Wordt voortgezet.)